

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VIII**, Nr. **99, OCTOMBRIE 2011** | *Apare la sfârşitul lunii* | **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU | **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: NEMĂRGINITA LOR URĂ

Nemărginita cui ură? Vrem să identificăm monstrul care ne devorează cu atenţie, cu grijă şi cu răbdare?

Şi dacă îl identificăm, care ar fi avantajul?

O naţiune stă cu mâinile în sân, cu luminile conştiinţei naţionale stinse şi primim lovitură după lovitură fără să putem reacţiona! Aruncaţi în vâltoarea luptei pentru supravieţuire, am renunţat la orice alte veleităţi; ne culcăm cu gândul la "factura" neplătită în termen, la descoperirea unor alte resurse de existenţă în locul celor epuizate, ne trezim îngrijoraţi, încercând să descoperim la ce am putea să mai renunţăm din lista de cumpărături şi aşa ciuntită şi răsciuntită!

Am devenit patetic? Păi asta este drama a zece milioane de români, cărora "le-a ajuns cuţitul la os".

Întreb din nou: ar fi obligatoriu să identificăm cine şi cum ne-a aruncat în această stare?

Păi dacă primeşti lovitură după lovitură şi nu ştii de la cine, ca într-un film de "cascadorii rasului", rămâi prizonier al actualei stări de lucruri. Viitorul este mai sumbru, deoarece călăii poporului român nu se satură niciodată.

Să o luăm de jos în sus: aparent, autorităţile naţionale sunt vinovate de actuala situaţie; total, parţial, nu este greu de constatat.

Când vorbeşti de vinovăţia cuiva te poţi gândi la lucruri de diverse gravităţi; vinovăţia guvernanţilor noştri intră în categoria "crime împotriva umanităţii".

Se mai pune o problemă: aceşti oameni sunt criminali la scară naţională din cauza unor presiuni exercitate asupra lor, deci din laşitate, din lăcomie, sau pur şi simplu sunt dominaţi de instincte criminale?

Categoric, într-o măsură mai mare sau mai mică ajung posesorii tuturor acestor "calităţi"!

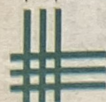
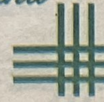
Este dificil şi probabil şi inutil să începem să analizăm lucrurile începând din anul 1990, pentru simplul motiv că ar trebui să scrii o carte şi apoi, la un anumit nivel intelectual, lucrurile sunt cunoscute.

Nenorocirea este că, din motive diverse, interpretarea evenimentelor politice, economice şi sociale de către români este atât de diversă, atât de subiectivă, ducând până la excluderea oricărei raţiuni, încât rezultă un număr nedefinit de opinii care fracţionează societatea. Această fracţionare favorizează, uşurează controlul politic şi social al românilor, făcându-i o pradă uşoară la dispoziţia intereselor antinaţionale, alături de constrângerile economice despre care vom vorbi.

Cum spuneam, nu pot să nu vorbesc despre tot dezastrul economic al ultimilor 20 de ani: după 90, beţia privatizărilor "păguboase" dar în fond criminale, a avut ca pretext ineficienţa economică a unor mari unităţi industriale care lucrau în "pierderi planificate", susţinute de la bugetul de stat.

Desigur, nu este inutil de **a aminti care ar fi motivele ineficienţei economice**, în primul rând **pentru "a închide gura" unor entuziaşti lăudători ai lui "Ceaşcă".** (continuare în pag. 5)

Nicador Zelea-Codreanu

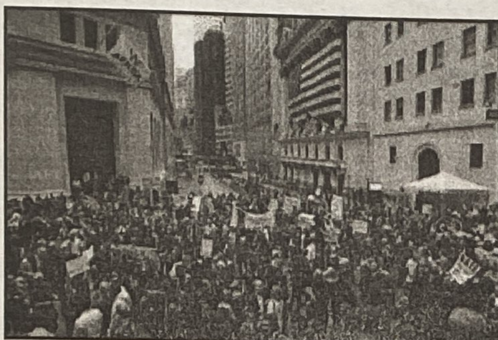
CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA OCTOMBRIE -

LEGIONARII VĂ INVITĂ LA CEREMONIA: *"TRADIȚIE, LUPTĂ ŞI SPERANȚĂ"*
Veniți să cinstiți cu prezența voastră neuitarea în veci a eroului-martir al neamului românesc,
CORNELIU ZELEA-CODREANU,
LA LOCUL ASASINĂRII SALE: PĂDUREA **TÂNCĂBEŞTI** (DN1 – KM 30)

Ceremonia va avea loc pe data de **26 NOV. 2006, ora 12**
Autobuzele pleacă de la Hotel Ibis de lângă Gara de Nord, la ora 11

***

Proteste în toată lumea împotriva bancherilor

În **SUA**, în **Canada**, în **Spania**, în **Italia**, în **Portugalia**, în **Grecia**, în **Marea Britanie**, în **Belgia**, în **Franța**, în **Olanda**, şi chiar şi în **Australia** şi **Coreea de Sud**, sute de mii de oameni şi-au exprimat revolta față de bancheri şi de politica propriilor guverne aservite acestora.

"Proteste "Ocupați Wall Street" desfăşurate în toată lumea. Oamenii au denunțat lăcomia corporațiilor" ne informează agenția de ştiri Reuters.

Acțiunile protestatarilor americani au fost susținute de manifestații similare în multe capitale europene.

Organizatorii manifestațiilor împotriva "lăcomiei" corporațiilor şi reducerii cheltuielilor guvernamentale au explicat pe site că vor să lanseze astfel o schimbare în întreaga lume.

"Uniți într-un singur glas, le vom arăta politicienilor şi elitelor financiare pe care le servesc ei că ține de noi, popoarele, să ne decidem viitorul".

Proteste de amploare au avut loc la Madrid, unde zeci de mii de oameni de toate vârstele, de la pensionari la copii, s-au adunat în Piața Puerta del Sol.

Şi în Portugalia 20.000 de oameni au participat la manifestații, iar la Atena peste 2000 de greci au protestat în fața Parlamentului.

Cel puțin 1000 de persoane au demonstrat şi la Londra, în cartierul financiar.

Mii de persoane au mărşăluit în mai multe oraşe din Balcanii de Vest, alăturându-se miilor de "indignați" care au protestat în toată lumea.

"Ne ridicăm vocea împotriva manipulării exercitate de o elită rapace de 1% ce hotărăşte viața tuturor celor 99% ai planetei", a declarat unul dintre manifestanți, care participa la un miting în capitala Bosniei, **Sarajevo**.

Cel puțin 6.000 de manifestanți veniți din Belgia, Marea Britanie, Franța şi Olanda, s-au adunat la **Bruxelles, exprimându-şi furia contra băncilor şi a guvernelor.** Protestatarii ar fi trebuit să se adune în apropierea sediului Uniunii Europene, dar poliția din Bruxelles a modificat în ultimul moment traseul manifestației pentru a evita ca oamenii să se apropie prea mult de principalele clădiri ale UE.

Manifestații similare au avut loc în **Australia, Coreea de Sud, Filipine şi Hong Kong**.

***

După "reforma" lui Attila, tot nu murim destui

Vă gândiți, pesemne, că nenorocirile care se abat asupra noastră sunt efectul "crizei" şi al datoriilor externe, pe care le avem de suportat pentru că "nu-s parale", dar am vrut să "trăim bine", care-va-să-zică ne-am lăcomit până la fundul sacului.

Aşa să fie, oare?

Un trai decent, pe care majoritatea românilor nici nu-l mai visează, un învățământ şi un sistem medical, la rândul lor, decente, toate acestea sunt "lăcomia" de care trebuie să ne dezvățăm, recurgând la mult mai înțeleapta "austeritate"?

Hoțiile neruşinate ale celor care ne conduc au fost nu numai tolerate, dar şi încurajate, tocmai pentru ca nu cumva să treacă "criza" pe lângă noi, ceea ce, cu altă conducere de stat, ar fi avut toate şansele să se întâmple. Şi, culmea nesimțirii, chiar şi cu toate aceste hoții, pe care ne este silă şi să le mai pomenim, mai sus numita **"criză"** este şi rămâne o mascaradă. O **scamatorie** ieftină ni se joacă înaintea ochilor **pentru a ni se justifica** sărăcirea şi **înrobirea** la care suntem supuşi, în mod cât se poate de **intenționat, într-o țară încă bogată.**

Îi vedeți pe politicieni demisionând şi emigrând în "vest", lăsând totul baltă aici *pentru a se bucura de conturile din străinătate, care le-ar ajunge pentru multe generații de trai parazit?*

Ei bine, CÂND n-o mai fi nimic de furat în țara asta, aşa vor face – ***ATUNCI. Şi nu mai devreme.***

Dacă am lămurit acest lucru, puteți înțelege adevărata semnificație a tratativelor pe care trădătorii noştri le tot lungesc cu FMI şi agentul lor Franks, parcă stigmatizat de Dumnezeu cu o figură de râmător.

FMI constată ce constatăm şi noi, că mulți români îşi duc traiul şi fără să calce în spitalele care colcăie de corupție, al căror număr scade, ca şi calitatea asistenței medicale, prin noi şi noi "reforme". Cei mulți care se pot lipsi de asemenea servicii - norocul lor - reprezintă singura explicație pentru faptul că, la recentele ciuntiri efectuale de ungurul Cseke Attila, au ieşit în stradă câteva mii de oameni, în loc de zeci şi sute de mii.

Dar pentru ceilalți, distracția abia a început! Iar dacă sunt prea puțini, nu-i nimic, se vor înmulți, pentru că îmbolnăvirea sistematică a oamenilor este o politică de stat şi, mai ales, de suprastat.

Aşa deci, cu toată "criza" asta, încă nu ați rămas fără serviciu, ba din prăpăditul vostru de salariu vă mai plătiți şi asigurarea medicală?

Bine... iată ce zice dragul vostru Guvern despre asigurarea pe care o plătiți:

"Vom stabili un pachet revizuit de beneficii asigurate de guvern pentru a exclude acoperirea serviciilor de sănătate neesențiale şi costisitoare, care urmează să fie aplicat anul viitor cu asistența tehnică a Băncii Mondiale. Serviciile excedentare vor fi furnizate cu asigurări suplimentare, inclusiv asigurări private."

Serviciile "neesențiale" sunt, credem noi, acelea care ar putea salva viața unor oameni... "neesențiali" - să nu vă supărați pe noi, care vă traducem ce spun cifrat autoritățile, ci pe cinismul celor care iau aceste decizii pe banii voştri.

Despre "serviciile costisitoare"... ce dacă ai plătit asigurare de sănătate toată viața? Dacă eşti un nenorocit de funcționar, uite că asigurarea ta nu acoperă costul tratamentului. *"Ce ți s-a oprit din salariu, lună de lună, ți s-a luat de pomană, iar acum du-te dracului şi mori acasă, că doar e "criză"! Asta e, nu sunt bani ca să salvăm orice "prost", deci este limpede ca bună-ziua că unii vor fi lăsați să bolească şi să crape..."*

Gata cu supărarea, vine un moment vesel: noul "pachet revizuit" (sună foarte pompos, foarte... profesional, nu-i aşa?) va fi aplicat ***"cu asistența tehnică a Băncii Mondiale"***.

Păi, dacă nu ar fi fost o glumă, normal ar fi fost ca **"asistența tehnică" a BM să creeze posibilitatea unor servicii mai bune, nu mai proaste şi mai puține.** Aşa ar fi fost dacă respectivii ar fi oferit vreodată o cât de mică finanțare specială pentru sistemul sanitar, şi nu doar pentru băncile străine, parazite, sau pentru şuncile politicienilor din România.

Dar lucrurile nu stau aşa, ci exact ca în bancurile cu proşti: cu toată "asistența" lor tehnică, vom avea mai puțin decât până acum.

Ce înseamnă că o bancă îți oferă "asistență" pentru a nu putea obține un lucru? Înseamnă dosar respins - nu-ți dau nimic, dar pot să te "asist" către uşă cu un picior în fund. Este o glumă foarte proastă, dar mulțumiți-vă cu ea, că doar e "criză". Aşa că râdeți!

Gata cu râsul? Bine, să continuăm.

Care este ideea cu serviciile "excedentare", adică neacoperite de asigurarea obligatorie oprită din salariu: aceasta vi se va opri şi în continuare, tot atât de obligatoriu ca şi până acum, doar că, dacă vreți să fiți siguri că, la nevoie, chiar veți beneficia de tratamentul medical necesar, mai "marcă banul" încoace la mandea, evreul asigurător.

Pardon?! s-ar mira unii. Care evreu, că sunt societăți de asigurare din "Franța", "Italia", "Austria", "Germania", ba chiar şi din... "România". (Siiiiigur că da!) Lăsând acest detaliu la o parte, pe scurt, aveți **două opțiuni:**

(1) Achitați, ca şi până acum, ca un bun cetățean, **cota de asigurare**. Aceasta, cel puțin pe moment, nu creşte, aşa că puteți să răsuflați uşurat, numai că ea tinde să devină o ***taxă fără acoperire.***

(2) Achitați cota de asigurare de până acum şi vă mai faceți şi o poliță VERITABILĂ de asigurare, care să acopere tot ce trebuie. Adică rămâneți asigurat, dar chestia asta s-a scumpit dintr-odată.

Atenție: cota de asigurare obligatorie de sănătate reprezintă un procent din salariul brut al fiecăruia, fixat prin lege.

Spre deosebire de aceasta, prima de asigurare facultativă cu care o societate de asigurări vă uşurează lunar punga este stabilită în funcție de orice criteriu vreți, în afară de venitul pe care îl obțineți.

Multă lume, pur şi simplu, nu-şi va mai permite să-şi asigure serviciile medicale (era să zicem "funerare"), **în schimb tuturor li se va lua, abuziv, o contribuție**.

În mod similar cu departajarea serviciilor medicale în "esențiale" şi "neesențiale", de ani de zile se operează şi o departajare a medicamentelor în funcție de gradul lor de decontare: unele se plătesc integral (n-ai bani, nu te tratezi sau fă-ți un credit de nevoi personale), altele sunt "compensate", adică o parte din prețul lor este achitat de stat (din fondurile Ministerului Sănătății, adică din banii contribuabililor), iar altele se distribuie gratuit, adică sunt compensate integral.

Anumite tratamente "preventive", cum ar fi diverse vaccinuri, vor rămâne gratuite sau substanțial decontate. Părerea noastră (şi nu numai a noastră) este că toate aceste

campanii de vaccinare se fac cu intenția de a înrăutăți sănătatea populației, sporindu-i sensibilitatea la boli. Sau, cum a fost cazul campaniei din 2009, de promovare a vaccinului Gardasil, cu intenția de a scădea natalitatea prin sterilizare în masă. Vă dați seama că ar fi ridicol, din partea celor care planifică asemenea agresiuni biologice, să le facă inoperante prin inaccesibilitatea către mase.

În noul acord semnat în septembrie cu FMI, Guvernul se angajează să reducă procentul de decontare a medicamentelor: pe unele să nu le mai deconteze deloc, iar pe cele care vor rămâne, totuși, pe lista compensatelor, să le înlocuiască cu echivalentul lor cel mai ieftin posibil. **Deci veți plăti mai mult și veți primi, bineînțeles, ceva mai prost.**

Guvernul a anunțat că noile schimbări vor fi puse în aplicare de la sfârșitul lunii martie 2012. Dacă vă îmbolnăviți de 1 aprilie, Ziua Păcălelii... chiar că v-ați păcălit. ***Să fiți sănătoși!***

***

Asigurarea obligatorie a locuințelor, încă un abuz al statului

O lege foarte nepopulară, dacă judecăm după cât de greu se lasă poporul român silit să o respecte, este și cea a asigurărilor obligatorii de locuințe.

Se dăduse un termen inițial, 15 ianuarie 2011, după care cei care nu-și înscriseseră casa ori apartamentul la una din cele 13 societăți de asigurare acreditate pentru acest program ar fi urmat să fie amendați. Nu au fost cine știe ce cozi, **la data-limită erau asigurate câteva procente din locuințele existente în România.**

S-a fixat un nou termen – *nu poți să amendezi nouă zecimi dintr-un popor!!* - la 15 iulie 2011.

Se pare că **s-a ajuns cu înscrierile la vreun sfert din locuințele existente.**

În acest moment nu este foarte clar cum se va proceda la amendarea celor rămași – nu poți amenda trei sferturi din popuşație!! - dar **legea tinde să rămână o *tocmeală*** (cum era cu vorba aceea: "unde-i lege, nu-i tocmeală"?), ***o milogeală pentru încă niște bani*** pe care mulți români chiar nu mai au de unde să-i dea. Este vorba de suma de 10 euro pe an, dacă aveți o locuință de tip B (lemn, chirpici, stuf etc.) sau de 20 de euro pe an, pentru o locuință de tip A (materiale moderne, mai rezistente). De exemplu, dacă stați la bloc, ca să nu mai vorbim de o casă mai acătării, aveți o locuință de tip A. Ca ordin de mărime, noua "taxă" echivalează cu a plăti încă o dată impozitul pe locuință.

O parte dintre cei care nu s-au supus ***legii / tocmelii / milogelii*** o fac și dintr-un spirit de frondă, considerând-o **o *nedreptate***. Autorii acestor rânduri împărtășesc această opinie, pentru că asigurarea obligatorie a locuințelor prezintă următoarele clauze:

(1) Nu acoperă orice daune suferite de respectiva locuință, ci **numai pe cele din cauze naturale.** De exemplu, dacă vin niște spărgători și îți devastează casa - ciuciu de la asigurător!

(2) **Nu acoperă nici daunele produse de oricare cauze naturale,** ci se referă doar la cutremure, alunecări de teren și inundații. Atenție: o inundație produsă din cauza defectării instalației de apă dintr-un bloc nu intră în categoria pagubelor asigurate prin acest tip de contract, nefiind cauzată de o calamitate naturală. Și apoi, poate că îți ia foc casa - de la asigurător, din nou ciuciu!

(3) **Nu acoperă valoarea integrală a pierderilor** suferite, dacă totuși acestea se încadrează între cele vizate în contract. Plafonul se află la 10.000 euro (echivalentul în lei) pentru locuințe de tip B, respectiv 20.000 de euro pentru locuințe de tip A. Nimeni nu ar fi în stare, în România de astăzi, să-și repare sau reconstruiască locuința, ori să-și cumpere alta, cu suma primită conform unui asemenea contract de asigurare. Asigurare obligatorie, dar care nu acoperă amenințările "neesențiale"... vă sună cunoscut, nu-i așa? Păi cam la fel se va prezenta și situația asigurărilor medicale obligatorii din 2012, ce sciam mai sus. Asemănarea cu viitoarele asigurări de sănătate merge mai departe: dacă vreți să fiți cu adevărat asigurați, trebuie să vă faceți un contract de asigurare mai cuprinzător, care, desigur, vă va costa mai mult. **Contractul obligatoriu este, virtualmente, o hârtie fără valoare.**

Așadar, cât preferați să plătiți: mai mult pentru... ceva, sau mai puțin pentru... nimic? Sau... nimic... pentru... o amendă, că doar este democrație...?

***

Nașterea lui Hristos "deranjează" BBC

Unul din principiile de bază ale noii ordini care ni se pregătește este suprimarea oricărui gest, cuvânt sau chiar gând care ar putea ofensa anumite minorități, indiferent cât de mult ofensează respectiva suprimare pe ceilalți oameni, majoritatea societății.

Ca să nu ne mai "turule melița" de pomană în legătură cu absurditățile binecunoscute ale așa-numitei "corectitudini" politice privite la modul general, ne vom înfige direct în subiect;

Renumita rețea britanică de radio și televiziune BBC a început să înlocuiască în documentarele istorice expresiile "Before Christ" (BC) și "Anno Domini" (AD) cu variantele lor "laice": "Before Common Era" (BCE) și "Common Era" (CE).

Poate că britanicii nu știu, dar noi ne amintim bine: **și pe vremea comunismului** (ne referim la cel oficial, care a luat sfârșit în 1989) **în România erau interzise expresiile "î. Hr." și "d. Hr.", folosindu-se doar "î.e.n." și "e.n."**... O fi o coincidență?

Religia dominantă în Regatul Unit este anglicanismul, o formă de creștinism protestant al cărui cap este regina Elisabeta - cel mai probabil, cu un rol ecleziastic cel puțin la fel de decorativ ca și cel politic...

În fine, important este următorul lucru: ca sectă creștină, **nu se pune problema ca anglicanii să fie ofensați de referirea la anul nașterii lui Hristos atunci când se datează un eveniment istoric.** Conform Wikipedia, recensământul din 2001 a înregistrat 42.079.000 de creștini (71,6% din populație), 9.104.000 de atei (15,5%) și 1.591.000 de musulmani (2,7%). Cu alte cuvinte, **cei care i se închină lui Hristos** (cel puțin formal, procentul "creștini nepracticanți" fiind greu de estimat*) **alcătuiesc larga majoritate.**

Ne pare rău că în anul 2011 DUPĂ HRISTOS nu se mai poate trasa o limită clară între creștini și atei, viețile unora și altora ajungând să semene izbitor. Nu detaliem acest subiect aici, dar putem considera că, *în general, un om care se socotește ateu nu are de ce să se supere pe cei din jur care cred în viața veșnică, și nu are nici un motiv să fie jignit de menționarea lui Hristos* la radio. **Ateii militanți, agresivi,** sunt însă cu totul altceva. ***De cele mai multe ori, este vorba de practicanți fervenți ai iudaismului,* care încearcă să-și slăbească adversarii creștini prin răspândirea ateismului** pe care ei înșiși nu-l împărtășesc (așa au fost Marx și Engels, fapt dovedit cu documente: scrisori personale, genealogie etc.; Marea Britanie, ca și România, este plină ciorchine de asemenea elemente.)

Pe de altă parte, suntem siguri că, și dacă privim BBC ca post internațional, cea mai largă categorie a publicului său din afara Marii Britanii o constituie tot membrii diferitelor confesiuni creștine sau măcar de proveniență creștină.

Iar atunci justificarea oferită de "departamentul de religie și etică" al BBC nu poate fi înțeleasă decât ca o aplicare a principiului enunțat: "Cum BBC este fidel principiului de imparțialitate, este potrivit să folosim termeni care să nu îi ofenseze sau să îi îndepărteze pe non-creștini".

Și tot în conformitate cu respectivul principiu, decizia a produs mult mai multe nemulțumiri decât satisfacții în rândul telespectatorilor și ascultătorilor.

Bineînțeles că s-au auzit proteste că "era noastră" înseamnă același lucru cu "după Hristos", dar exprimarea evazivă îi ofensează sau îi îndepărtează pe creștini - ca să parafrazăm vorbele goale de mai sus.

Dar ce sunt creștinii? Majoritatea. "Păi atunci nu ne interesează ce simțiți voi! Puteți să vă scuipați în sân, mai opresorilor! Ia să nu mai persecutați voi minoritățile...!"

De fapt, cam cât de "persecutate" se simțeau minoritățile religioase din cauza datării după nașterea lui Hristos din documentarele BBC?

În contextul recentelor violențe de pe străzile Londrei, cu ocazia cărora o serie de semianalfabeți s-au trezit strigând "Jihad", este deosebit de important punctul de vedere exprimat de dl. Ghayasuddin Siddiqui, de la *Institutul Musulman* din Londra:

"Nu știu pe nimeni care să fi fost ofensat de termenii «î. Hr.» și «d. Hr.», deci de ce să îi schimbăm?" **Așadar, credincioșii lui Allah și ai lui Mahomed nu au nimic împotriva calendarului creștin.**

Și totuși, oamenii s-au obișnuit să nu închidă niciodată un subiect înainte de a consulta și "rabinul de serviciu".

Presa ne oferă un citat cât se poate de semnificativ: rabinul Jonathan Romain de la sinagoga Maidenhead este de acord cu schimbarea făcută la BBC: *"Când spunem «anul nașterii Domnului» exprimăm un punct de vedere religios care nu este împărtășit de mulți oameni. Trecerea la «înaintea erei noastre» și «era noastră» pur și simplu include mai mulți oameni".*

Nu-i așa? **Ce spuneam mai devreme: *tocmai un cap de sinagogă, cu siguranță habotnic până în măduva oaselor când vine vorba de el și de ai lui, tocmai acesta se ridică împotriva "punctului de vedere religios"!!***

Mai mult, este singura declarație care se aseamănă cu cea din comunicatul departamentului BBC care a efectuat schimbarea. Și atunci devine interesantă întrebarea: băieții de la "departamentul de religie și etică" al postului britanic or avea toți ***tichiuțe*** pe cap?

În această chestiune împărtășim opinia enunțată de câteva fețe bisericești, conform căreia **expresia "era noastră",** chiar dacă nu sună la fel de creștinește, **tot la Hristos se referă!** În care eră trăim? În cea pe care a adus-o Hristos! **Timpul se măsoară tot în funcție de Hristos!!**

Dar această formulare de "e.n." încearcă să ascundă fundamentul creștin al întregii civilizații europene, să Îl facă "uitat" pe Hristos. Indiferent de ce ar spune reprezentanții dresați ai corectitudinii politice, rămâne un vestigiu al limbii de lemn comuniste și ofensează mult mai mulți oameni decât vrea să recunoască rabinul Jonathan Romain.

De fapt, pentru a se duce până la capăt această tendință, deocamdată cam timidă, a descreștinării calendarului, ar trebui ca "înțelepții" să renunțe la ascunsul după deget și să atace mai incisiv problema. Cât de incisiv? Păi, să vedem. ***După care profet sau de la ce eveniment vreți să ne numere anii?***

*S-ar putea spune, de exemplu, că suntem în anul 5771 după **calendarul evreiesc** care numără anii de la **Adam**. Ce a înfăptuit, ce a "profețit" Adam? **Căderea în păcat**. Foarte "frumos"...*

Sau am putea fi număra anii, ca islamicii, de la strămutarea profetului Mahomed de la Mecca la Medina, petrecută în 622 după Hristos. Dar, după cum ați văzut, aceștia nu au nici o pretenție ca toată lumea să numere anii după profetul lor (și de fapt îl recunosc și pe Hristos... ca profet).

Poate că ar trebui să ne considerăm în anul 212 de la Revoluția "Franceză" (protobolșevică)?! Mai ales că demenții de atunci se apucaseră într-adevăr să schimonosească, în numele "rațiunii", calendarul existent, inclusiv cu niște nume tâmpite pentru lunile anului... La urma urmei, în manualele de istorie dinainte de 1989, ca și în cele de după, avem următoarea periodizare a istoriei: epoca "modernă" începe exact cu Revoluția "Franceză" (1789), iar epoca "contemporană", cu toată cacofonia ei, începe cu revoluția bolșevică (1917). Așadar, autorii manualelor, deloc nonconformiști, de altfel, consideră aceste două evenimente foarte semnificative pentru epoca în care trăim!

***Sau ar trebui să ne raportăm la anul (cât naiba o fi) de la nașterea lui Mayer Amschel Bauer,** primul care și-a luat numele de Rotschild, **sau a lui Mordechai Levy, alias Karl Marx?!** Sau de la nașterea cui? Ce alt nemernic mai vreți să fie slăvit într-un glas de viitoarea turmă de sclavi tembeli ai noii ordini mondiale? Poate Darth Vader din "Star Wars"?*

Nici pomeneală! Știm ce urmăriți: **la momentul oportun - care încă nu a sosit - veți reseta calendarele astfel încât anul 1 "era voastră" să indice nașterea unui lider politic și religios** deosebit de promițător, care va pune capăt tuturor "crizelor" și va asigura viitorul "luminos" al omenirii! Numai că, din păcate, este vorba despre **același individ pe care, de aproape două mii de ani, îl numim "Antihrist"...**

Redacția

Actualitate

MUNŢII NOŞTRI AUR POARTĂ, NOI CERŞIM DIN POARTĂ-N POARTĂ...

STĂM. Ne uităm la televizor. Eventual ne mai exprimăm indignarea faţă de prieteni, la o bericã. Apoi ne reîntoarcem la sclavagismul modern, ne vedem de "câlţii noştri".

Mă întreb cum am reacţiona *dacă într-o zi guvernul o să dea o ordonanţă de urgenţă prin care ne donăm teritoriul naţional Israelului, şi ne va soma să ne părăsim casele în 48 de ore?*

Vom mai putea STA?

Ne vom lua calabalâcul şi vom pleca? UNDE?!

De fapt, pentru asta ne asta ne "antrenăm" de ceva vreme: s-a concesionat exploatarea "aurului negru" şi nimeni n-a pus mâna în gât responsabililor. Chiar dacă e rezervă STRATEGICĂ. Redevenţa la barilul de petrol scos din pământul românesc e de 3 dolari, iar barilul costă 117! Incredibil!

Telecomunicaţiile – de asemenea element de bază pentru siguranţa naţională - nu mai aparţin demult românilor. Nici ce-a mai rămas din "Electrica" nu va mai fi a lor. Oare v-aţi gândit ce-ar fi ca aceasta să întrerupă furnizarea energiei electrice – pur şi simplu, pentru că aşa vrea (nu intrăm în amănunte de ce), şi pentru că poate?! Doar pentru o săptămână, nu mai mult!!

Acum **se "vând"** - adică se dau de pomană (fără lumânare, că guvernul nu e creştin) – rezervele de **aur, argint şi cupru** ale ţării.

"Cazul" Roşia Montană nu este singular, este doar cel mai mediatizat - poate datorită vestigiilor sale istorice. Conform *Academiei Române*, "distrugerea comunităţii Roşia Montană, veche de peste 2000 ani, prin strămutarea unei părţi a populaţiei, demolarea de clădiri, unele având calitatea de monument istoric, biserici, mutarea de cimitire şi alte acţiuni similare este inacceptabilă pentru o societate civilizată". Şi Uniunea Arhitecţilor din România, într-o poziţie oficială exprimată în nov. 2010, a susţinut că "proiectul" Roşia Montană Gold Corporation este *„tipic pentru operaţiile imediate care **compromit definitiv dezvoltarea** de largă perspectivă a zonei"* şi *„echivalează cu **radierea** unei părţi notabile din suprafaţa unui judeţ **şi a două milenii de istorie**"*. Totodată, evaluarea economică a proiectului făcută de profesorii de la **Academia de Ştiinţe Economice** Bucureşti şi dată publicităţii, apreciază un **câştig nesemnificativ** din partea statului român, raportat la riscurile asumate pe termen lung (declaraţie în cadrul adunării generale a membrilor Academiei Române din iulie 2004).

Este foarte posibil însă ca "proiectul" Roşia Montană să fie atât de mediatizat pentru a ne abate atenţia de la ce se întâmplă cu restul exploatărilor de aur din ţară).

Pe lângă "Gabriel Resources" care deţine 80% din "Roşia Montană Gold Corporation" şi care mai are exploatări în jud. Alba, există alte două companii, "Carpathian Gold" şi "European Goldfields", cam cu aceiaşi acţionari dar cu cote de participaţii diferite în diverse afaceri prin care **au luat în concesiune perimetrul minier al Munţilor Apuseni în întregime**, până în nord, în Maramureş, la Rovina şi Baia Sprie.

Printre cei care deţin acţiuni (direct sau prin intermediul altor companii) în aceste societăţi se numără **aceiaşi** miliardari de etnie evrelască, printre care Beny Steinmetz (care are a doua avere ca mărime din Israel), John Paulson, Thomas Kaplan.

Compania lui Beny Steinmetz (BSG) a fost implicată într-o serie de incidente sângeroase în Kono - Republica Sierra Leone, supranumită „patria diamantelor", în 2008. ***„Relaţia dintre populaţie şi compania lui Steinmetz a degenerat în lupte de stradă"***, spunea guvernatorul provinciei Kono, Yambasu, care justifica revoltele populaţiei, învinovăţind compania care ***"a pus mâna pe cele mai valoroase diamante din lume fără să dea nimic"*** (conform "Evenimentului Zilei" din 2008).

Aceeaşi corporaţie a fost acuzată şi de înşelarea statului Congo, în cauză fiind tot exploatările miniere:

Astfel arată "mineritul responsabil" pentru care se face atâta reclamă. Acestea sunt antecedentele celor de la BSG, compania căreia guvernul le-a dat aprobarea să exploateze aurul din România.

Specialiştii angajaţi de toate guvernele post-decembriste au promovat ideea că România nu mai are zăcăminte, pretext sub care au decis închiderea minelor care exploatau aurul, argintul şi cuprul.

Dar realitatea este cu totul alta. De exemplu, mina auriferă Certej a fost închisă pentru că Banca Naţională a României, prin Mugur Isărescu, a refuzat în anul 2000 să mai cumpere aur din producţia internă, la *"recomandarea"* Băncii Central Europene,... Această decizie a făcut ca mina să fie închisă (deoarece nu putea vinde aurul în afara ţării), pentru ca peste câţiva ani să fie dată în exploatarea firmei "European Goldfields" (care deţine, totodată, în România, licenţă de explorare pentru o suprafaţă de 534 kmp în jud. Hunedoara, adică de 2,5 ori mai mare decât suprafaţa Bucureştiului, în zona minelor de aur şi cupru de la Brad, Certej şi Muncel).

După scandalul recent legat de Roşia Montană a "venit rândul" **Roşiei Poleni,** aflată la câţiva km de Roşia Montană. Este şi mai sfidător ce se întâmplă la Roşia Poleni chiar şi decât ce e la Roşia Montană. Fiindcă s-a săpat 30 de ani şi s-a ajuns acum fix unde trebuie. Şi când s-a ajuns... "***Scopul nostru este să vindem intreaga participaţie a statului (de 100%) în Cupru Min Abrud (Roşia Poleni)***", a spus Victor Cazană, şeful Oficiullui Participaţiilor Statului şi Privatizării în Industrie (OPSPI). Incredibil!! Anunţul oficial al privatizării va fi făcut până la sfârşitul acestei luni.

Mina are rezerve estimate la cca. 900.000 de tone de cupru care **valorează aprox. 10 miliarde euro**!! Şi este **scoasă la licitaţie pentru... 50 milioane euro!** Asta nemaivorbind de faptul că s-au făcut investiţii de milioane de euro, societatea fiind în 2009 în pierdere, iar anul trecut deja în creştere, cu PROFIT de 19 milioane euro. Dar asta se numeşte **subminarea economiei naţionale!**

Aurul este considerat, de când lumea, o valoare de refugiu care permite investitorilor să se protejeze de ameninţările inflaţioniste şi de volatilitatea pieţelor. Potrivit brokerilor, "cel mai sigur refugiu pentru o economie rămân aurul şi celelalte metale preţioase".

Cel mai mare producător de aur din lume, compania "Barrick Gold Corporation", tot "canadiană" (cu acţionari evrei) şi-a anunţat deja interesul pentru acest zăcământ preponderent de cupru care, spun specialiştii, este tot un soi de "aur" al momentului; pentru că multe din industriile noi se bazează pe cupru...

Actorul şi senatorul Mircea Diaconu remarca recent faptul că "*deja avem prea multe semne că nu-i întâmplare, accident, neglijenţă, nepricepere sau amatorism politic. Nu!* (nu e nici măcar DOAR hoţie – aş completa eu). *Cred că dacă un specialist în diversiune mondială ia punct cu punct diverse fapte de pe traseul acestor ani, îşi dă seama că **suntem cobaii unui sistem de distrugere sistematică a naţiei**. Or, atacul principal, pe această logică, este asupra educaţiei, culturii, identităţii naţionale şi resurselor. Aici ne aflăm! Deci resursele! Problema resurselor nu se poate pune punctual, doar acolo, sau doar despre aur, cupru, ci despre tot ce înseamnă resurse. De la apă, la petrol, aer, mediu - tot ce înseamnă resurse!*" Inclusiv oamenii sunt "resurse", de aceea asistăm la atacuri fără precedent asupra educaţiei (rezultatele bac-ului de anul acesta vorbesc de la sine şi constituie doar un exemplu), asupra culturii şi identităţii naţionale.

Întreg lanţul Munţilor Apuseni e plin de minerale - şi de cariere, cu licenţe emise pentru exploatări – şi toate străine. Încetul cu încetul toată zona Apusenilor va fi plină de astfel de furuncule. Nu-i nimic: presupun că din grămada de bani pe care o va face poporul român din "afacerea" cu concesionarea ţării ne vom putea cumpăra o insulă undeva, prin Pacific, şi să ne mutăm acolo...

Nicoleta Codrin

***

Mesaje

***

Dorim să transmitem prin intermediul publicaţiei noastre *D-LUI ING. DIACONU* şi *DOMNILOR PROFESORI* bucuria noastră că am descoperit în frumosul târg moldav, o mentalitate şi nişte sentimente care, aplicate în practică, ar salva ţara de la catastrofa pe care o trăim şi care, evident, ne rezervă un sfârşit de identitate.

Pentru *DOAMNA PROFESOARĂ* o menţiune specială: dacă îmi pot permite: am identificat o rezonanţă compatibilă cu spiritul "nostru" de percepţie sufletească.

DOMNILOR ELEVI ŞI DOMNIŞOARELOR ELEVE care au manifestat un real interes pentru cele discutate împreună, le doresc să încerce să identifice *actuala cărare care duce spre un drum larg al dreptăţii şi prosperităţii naţionale.*

***

Mulţumim D-lui ȚĂRÂŢĂ GRIGORE din CEAHLĂU – Neamţ pentru "donaţia" făcută, mai ales dată fiind situaţia financiară în care ne aflăm. Fără discuţie că şi domnia sa face un efort, lucru pe care îl apreciem în mod deosebit.

Orice sumă care ne parvine – şi aceasta se întâmplă mai rar – este un ajutor real pentru noi, **o încurajare, o confirmare a faptului că suntem pe drumul năzuinţelor naţionale.**

Senatul Legionar

Pentru cei care nu ştiu, **raţiunea de existenţă economică a oricărei "întreprinderi"**, începând de la chioşcul de difuzare a presei şi până la un colos industrial de talia I.M.G.B. sau Combinatul Metalurgic Călăraşi, are **trei condiţii obligatorii:** să existe o **sursă de materii prime "convenabilă"**, să producă **"marfă" la nivel internaţional** (cu referire la calitate şi noutate), să aibă **piaţă de desfacere**. Dacă nu ai asigurate aceste condiţii, "copilul" se naşte mort.

Aveam noi în regimul comunist destule motive să jelim, nu ne mai trebuiau aceşti coloşi industriali pe care să-i "plătim" cu munca şi viaţa noastră! **Marile consumatoare de fier îşi primeau "hrana" din Brazilia şi India, de unde importam minereu cu o flotă care făcea naveta 365 de zile pe an.** Făceam, **ca un exemplu,** camioane, autobuze sau utilaje agricole **după licenţe cumpărate la mâna a treia.** Germanii vând "patente" de fabricaţie pentru motoare diesel scoase de ei din uz de 20 de ani. Ungaria cumpără şi ne vinde şi nouă dreptul de a face aceste motoare, dar Ungaria face motoare "orizontale" (fără alte explicaţii) care funcţionează fără cusur 300.000 de km., iar noi am preluat fabricarea motoarelor "verticale" care dau "campioni" la 100.000 de km.

Uzina din Braşov are nevoie de **zeci de hectare ca să depoziteze camioane** "pe stoc". **Nu le cumpără nimeni** sau aproape nimeni.

Când trimiteam în Irak câteva mii, pe şosele, coloanele trebuiau însoţite de zeci de autovehicule de "depanare" căci **"marfa" se defecta pe drumul către beneficiar;** comparaţi-le cu autocamioanele care în aceeaşi perioadă aveau o garanţie de 500.000 de km! Cred că acest exemplu vă ajunge.

Alt exemplu: vindem colosul industrial I.M.G.B. unui oarecare "străin" pe un dolar.

Noul proprietar nu are de gând să ţină uzina în continuare în circuitul industrial; este stăpân cu acte în regulă: a cumpărat de la nişte imbecili – aparent - dar în fond în spatele lor se ascund marii duşmani ai ţării; demontează uzina şi vinde la fier vechi totul, inclusiv utilaje importate de noi cu preţul vieţii şi sănătăţii noastre. Chiar curăţă şi terenul, rămânând în posesia a zeci de hectare de "intravilan", valorând miliarde de euro.

Exemplu unic? Nici vorbă, cazuri similare nenumărate: "23 August", "Autobuzul", "Semănătoarea", "Ţevi Sudate", sute în toată ţara.

Să mai amintesc de şantierele navale care "vindeau" tot?

Să amintesc de industria textilă şi de confecţii vândute pe nimic şi preluate de noii proprietari care nu au schimbat nimic - şi funcţionează "bine mersi" şi la ora actuală?

Tot acest dezmăţ pe averea statului, dar de fapt pe averea colectivă a poporului român, vă este bine cunoscut, dar în special "vechilor" generaţii. O scriu pentru noile generaţii? Şi da, şi nu!

Să fie clar pentru toată lumea; **totul a făcut şi face parte dintr-un plan bine pus la punct de către cei care au visat să pună "laba păroasă" pe noi în perioada interbelică, opriţi atunci de împrejurarea apariţiei unor reacţii vehement eroice în multe ţări ale Europei** (în România, Mişcarea Legionară condusă de Corneliu Zelea-Codreanu), dar şi de războiul mondial.

Fiara era sătulă, putea să aştepte şi să îşi reia "ofensiva" la timpul potrivit, şi timpul acesta a fost după 1990.

Scenariul se repetă: după carnagiul patronat de comandoul evreiesc de la conducerea ţării din anii 40-50 în frunte cu Ana Pauker, cu sute de mii de asasinate declarate "necesitate social-politică", urmează ciuma roşie, tot de inspiraţie şi practică evreiască, apoi o revoltă populară confiscată de aceleaşi forţe oculte şi revenirea la punerea în practică a aceluiaşi scenariu având ca scop final să ne facă să ne trăim viaţa "în genunchi".

Intervine însă o noutate - sau doar credem noi a fi aşa ceva: suntem prea mulţi! Noul stăpân nu are nevoie de neproductivi, în speţă de pensionari, hotărăşte **un nou genocid, fără închisori şi şantiere ale morţii,** fără plutoane de execuţie, fără "bătălii" la magazine pentru un litru de ulei. Şi-au dat seama că există şi **alte căi de suprimare a românilor: salarii mici, pensii ridicole, şomaj insuportabil!**

Măsurile sunt suficiente? Nu! Preţuri la nivelul ţărilor cu salarii de zece ori mai mari! Este o figură de stil? Pe dracu! Purul adevăr!

Dan Puric menţiona undeva că suntem acuzaţi de "scenarită", vedem peste tot comploturi antiromâneşti, şi comenta: *"noi suferim de scenarită, dar voi, de ce suferiţi?"* Fraza se încheie, ideea capotează; apreciatul actor şi aproape luptător are un nod în gât. Nu îşi permite "luxul" pe care mi-l pot permite eu: ***care sunt acei pe care îi numeşte "VOI" şi "de ce anume suferă El"?***

Păi, "VOI" pot fi identificaţi cu uşurinţă dacă vrei şi nu trăieşti "cu capul în nori": **aceiaşi care ne-au cotropit ţara** în special după Războiul de Independenţă din 1877, prin **articolul 44 din Tratatul de Pace de la Berlin din 1878, care condiţiona recunoaşterea regatului României de "împământenirea" a 500.000 de evrei** (adică acordarea statutului de cetăţeni români).

După 42 de ani, **tot la intervenţia puterilor occidentale** şi a Statelor Unite, **scenariul se repetă** la Tratatul de Pace de la Versailles din **1919.** Suntem trataţi ca nişte învinşi cu toate că facem parte din tabăra învingătorilor şi contribuţia noastră la război se ridica la enorma cifră de 800.000 de morţi, fără să socotim zecile de mii de invalizi de război; suntem **obligaţi să "împământenim" alte 500.000 de evrei.**

Această hoardă de năvălitori au reuşit în scurt timp să ne "controleze" viaţa din toate punctele de vedere; din toleraţi, devin din ce în ce mai pretenţioşi, mai dominatori, mai obraznici.

Dacă mi-ai fost "băgat pe gât" cu forţa, nu îmi cere mie să fac pe imbecilul şi să mă prefac că lucrurile sunt normale; ai ajuns să ai pretenţia că istoria te face părtaş la stăpânirea acestei ţări!

Deci, am lămurit la ce se refera acel "VOI" în fraza lui Dan Puric. Mergem mai departe cu analiza scurtei fraze a ilustrei *insecte* (din partea mea toată consideraţia şi ar fi şi dragoste dacă s-ar infirma zvonul că ai intrat în masonerie).

"VOI de ce suferiţi?", dacă nu o spui tu, o spun eu, vorba lui Paul Goma: *"eu nu sunt nici francez, nici german, nici englez, să mă sperii de ameninţările voastre!"*

VOI suferiţi de posesia unei gene moştenite de la Lucifer: prefăcuţi, mincinoşi, lacomi, dominaţi de instincte primare. Staţi, nu săriţi în sus, nu am zis "instincte criminale"!

Vorbind cu un apreciat profesor moldovean, acesta zicea că evreii sunt liniştiţi şi paşnici şi că poate conducătorii lor sunt altfel: ***"la noi în oraş erau meseriaşi sau intelectuali şi nu am avut probleme interetnice".***

Ce ignora stimatul profesor?

De exemplu, experienţa "Basarabia - iunie 1940", **cedarea Basarabiei. Paşnicii croitori şi cizmari şi negustori şi avocaţi şi medici au devenit dintr-o dată fiare.**

Ca populaţie civilă, **să omori în mai puţin de o săptămână, într-o răbufnire animalică de ură, 42.000 de ostaşi şi ofiţeri români,** să devastezi toate instituţiile publice, să asasinezi poate 100.000 de creştini pe care eventual nici nu-i cunoşti, să incendiezi biserici, **te situează pe o poziţie apropiată de sălbaticele triburi din Africa** contemporană care atacă satele fără apărare ale tribului duşman, spintecă burţile femeilor cu baioneta, le taie sânii, decapitează copiii, omorurile obişnuite fiind floare la ureche.

"Am sărit calul"? Negativ!

Mi-am amintit de toate acestea din evocările făcute de O.N.U. Ca să nu mă mai acuze excelenţa sa, dl. Aurel Vainer, preşedintele F.C.E.R., că inventez în scopuri criminale, voi cita din articolul unuia din cei mai respectabili jurnalişti britanici, englezul **Robert Fisk**, articol apărut în ziarul *"The Independent".* Spicuim: *"Gana, Sudul Libanului. A fost **un masacru**. De la masacrele de la Sabra şi Chatila, nu am mai văzut aşa ceva.* ***Mormane de cadavre** de bărbaţi, femei şi copii, **unora lipsindu-le mâinile, picioarele sau alte părţi ale trupului**, un corp de copil fără cap. **Au fost atacaţi de israelieni în timp ce se aflau sub protecţia Naţiunilor Unite**... un soldat din forţele O.N.U. ţinea în braţe, fără să spună un cuvânt, corpul decapitat al unui copil... când m-am îndreptat spre el, am alunecat pe un braţ omenesc. Acest masacru israelian al civililor libanezi a fost atât de feroce, încât nici un libanez nu cred că îl va uita vreodată... un soldat francez din trupele O.N.U. murmura ceva neinteligibil, în timp ce deschidea o pungă în care adunase **bucăţi de picioare, degete,** bucăţi de braţe..."* - închei citatul.

Războinicii africani din tribul "Tuti", de care aminteam, au o "concurenţă" care îi va pune pe gânduri.

Bine, veţi spune, şi ***ce legătură au aceste monstruozităţi cu economia României, cu genocidul pe cale de desfăşurare împotriva poporului român?***

Din fericire, geografic suntem departe de aceşti tovarăşi; din nefericire, domniile lor au un simţ foarte dezvoltat în recunoaşterea oportunităţilor; o economie controlată de o putere oarecare transformă populaţia dependentă de ea în victime ale "capriciilor" sau ale planurilor acestora.

La această oră 95% dintre politicienii români sunt cumpăraţi sau "de vânzare". Oricât te-ai strădui să găseşti "o măsură" angajând soarta românilor, care să fie în beneficiul locuitorilor acestei ţări, nu vei reuşi să o identifici.

Suntem la discreţia marelui capital internaţional şi nu trebuie să fii prea isteţ ca să faci legătura între băncile care dirijează şi hotărăsc soarta lumii şi proprietarii israeliţi ai acestora.

Descrierea de mai sus, cu masacrele armatei israeliene, au rolul de a dovedi că această seminţie îşi dozează comportamentul (a se citi cruzimea) oricând se simt stăpâni absoluţi pe situaţie.

De ce ne-am aştepta noi la un tratament care să infirme temerile noastre?

Tot ce se petrece în România la acest moment confirmă afirmaţiile mele (şi nu numai ale mele).

Vă dau **cel mai recent exemplu,** de necontestat: **"Roşia Montana"**, o "întreprindere" care ar salva economia naţională - se estimează de către "cumpărători", deci fără nici o garanţie că ar spune adevărul, că zăcământul conţine 314 tone de aur, 1480 tone de argint; de uraniu, mucles!

Statul român declară, prin vocile autorizate, că nu deţine suma necesară investiţiei în valoare de 1,7 miliarde euro.

Minciună ordinară! Bugetul în curs a oferit Ministerului Turismului şi Dezvoltării Sociale al d-nei Elena Udrea patru miliarde de euro pentru nişte investiţii care nu au nici o legătură cu necesităţile stringente ale poporului român. A alege să faci săli de sport şi bazine de înot – pe care, oricum, nu le foloseşte nimeni, să cheltuieşti sume mari pentru promovarea turismului – când, de fapt, nu lipsa reclamei subţiază an de an numărul turiştilor - ignorând mitocănia patronilor sau posibilităţile financiare din ce în ce mai precare ale eventualilor clienţi, **este echivalent (egal) cu o crimă împotriva românilor.**

Aş mai da **un exemplu:** în Câmpia Jimboliei există cantităţi enorme de petrol şi gaze naturale care ar acoperi nevoile interne pe următorii zeci de ani. ***După ce au vândut aşa-zişilor austrieci toate exploatările de petrol existente care ar acoperi 40% din consumul intern, bogăţiile de la Jimbolia zac, aşteptând probabil momentul să fie vândute pe nimic în dauna românilor.***

Cercetările geologice efectuate cu mare discreţie au dezvăluit că podişul Transilvaniei, la adâncimea de 5000 de metri, "pluteşte" pe mare de petrol. Totul se tergiversează, aşteptându-se probabil să fim în mod oficial sub stăpânire "străină", pentru a începe exploatările în folosul "tovarăşilor".

Revenind la comportamentul guvernanţilor noştri: absolut evident sunt tributari unor forţe externe care îi promovează şi îi susţine în funcţii atâta timp cât execută punct cu punct planurile de distrugere a naţiunii române.

(continuare în pag. 8)

ISRAELUL FLUIERĂ A PAGUBĂ

Oare mai au timp românii, cu atâtea griji create artificial şi cu "ştiri de senzaţie" pe post de ochelari de cal, să arunce o privire lucidă asupra **scenei politice externe**?

Ne punem această întrebare cu un interes sporit acum, când istoria promite să se repete în tot ce a avut ea mai urât.

Când auzim, de exemplu, tot felul de comentarii naive despre cum în vara lui 1939 toţi credeau că pacea va dura o mie de ani, pentru ca apoi să fie în mod inexplicabil târâţi cu toţii în cel mai sângeros război, nu ne putem reţine un zâmbet trist... Inconştienţii! Bine mai dormeau pe vulcanul plin de puroi care stătea să plesnească sub ei - din unghiul retrospectiv al istoriei, pare un fapt la mintea cocoşului.

Dar acum nu se doarme tot atât de bine? Se vor spune, oare, peste zeci de ani, poveşti despre "liniştita toamnă a lui 2011", sau, vorba lui Marin Preda, timpul va mai avea răbdare cu oamenii?

Castelul de carton al politicii internaţionale se clatină tot mai rău de la furtuna care se apropie, iar România este - ca întotdeauna, de altfel - aşezată cum nu se poate de prost.

Cu toate că nu ne dezminţim vederile antiisraeliene şi antiamericane, avem motive serioase de îngrijorare în legătură cu eşecul lor în perspectivă.

Care este problema?

Altădadată de neimaginat, acum tot mai probabil...

Proiectul sionist al statului Israel ar putea avea zilele numărate. Deocamdată nu putem indica o criză precisă, însă tendinţa este clară. În plus, să ne fie iertat, este un "talent" special al acestor oameni să aducă război şi nenorociri oriunde se stabilesc.

În cazul în care şi-au dorit un stat confortabil, în care să trăiască paşnic, nu prea le-au reuşit planurile...

Punctul pe "i" a fost pus, probabil involuntar, de către Leon Panetta, secretarul american al Apărării, în timpul unui turneu diplomatic de la începutul lunii. Referindu-se la atmosfera din Orientului Apropiat, tot mai tensionată de revirimentul ripostelor faţă agresivitatea Israelului, acesta a spus că nu se îndoieşte de superioritatea militară a Israelului în regiune, dar...

"Dar problema este dacă e suficient să-ţi menţii avantajul militar, dacă eşti pe punctul de a te izola pe arena diplomatică. În acest moment extraordinar în Orientul Mijlociu, în timp ce se produc atâtea schimbări, nu este bine pentru Israel să fie din ce în ce mai izolat. Şi asta este pe cale să se întâmple. [...] Cred că pentru securitatea acestei regiuni este realmente important să facem tot posibilul pentru a-l ajuta să-şi refacă relaţiile cu ţări ca Turcia şi Egiptul".

Bineînţeles că povestea cu "arena diplomatică", în condiţiile de acum zece ani, de pildă, ar fi fost pur şi simplu o minciună. Dar iată-ne într-o fază interesantă a istoriei, în care SUA, deşi nu li s-a ştirbit cu nimic puterea militară, întâmpină dificultăţi din ce în ce mai serioase în a o folosi.

În 2018, Statele Unite vor sărbători, desigur, neoficial, un secol de îndeplinire la înalte standarde a funcţiei de "coada de topor nr. 1" a intereselor iudaice în lume (au devansat lejer defuncta Uniune Sovietică). Contrar celor mai elementare interese ale poporului american, în 1918, guvernul american a trimis trupe în primul Război Mondial. Apoi în al doilea. Apoi în Vietnam. Apoi în Irak. Apoi în Kosovo. Apoi dă-i cu lupta împotriva terorismului în Afghanistan. Apoi iar în Irak (şi lista este departe a fi completă).

Să fim bine înţeleşi, acum nu facem morală creştină. Am fi dorit acest lucru, dar nu se pretează la circumstanţele acestei epoci "ante-apocaliptice". Discutând, aşadar, în termenii cei mai seci cu putinţă despre interesele americane, dacă toate aceste aventuri le-ar fi adus resurse (petrol, metale etc.), pieţe de desfacere sau orice alt beneficiu, i-am fi înţeles. Am fi spus că sunt o super-putere agresivă şi am fi ţinut cont de ei ca atare în propria noastră orientare pe plan internaţional. **Dar, de atâtea beneficii obţinute, americanilor le fluieră vântul prin buzunare** - uraganul! - cea mai imposibil de răscumpărat datorie a tuturor timpurilor. Ca să-l cităm pe un cunoscut fotbalist român, "rezultatele vorbeşte"! Nu s-au ales decât cu praful de pe tobe.

Adevărata super-putere agresivă este cea iudaică, însă prin aceasta înţelegem **în primul rând marile familii de bancheri**, care stăpânesc inclusiv în SUA, cu tot cu masoneria (slugile lor), şi abia în al doilea rând statul Israel. Statele Unite au fost, în tot acest interval, în sensul propriu al cuvântului, un Golem iudaic. În această calitate SUA şi-au nesocotit sistematic cele mai fireşti tendinţe geopolitice, sărind la bătaie numai pe nişte coclauri unde nu aveau ce căuta, dar de unde puterea iudaică a scos profituri mari.

De la o vreme, totuşi, Golemul a început să scârţâie tot mai lugubru şi ar putea scăpa de sub control. Cea mai grea luptă a Statelor Unite se dă acum împotriva propriului popor, care (prost-prost, dar începe să moară de foame!) nu se mai lasă chiar atât de uşor manipulat în slujba intereselor străine. Poate că, până la un punct, se simţiseră şi măguliţi, fraierii, tot gâdilându-li-se pipota că sunt cea mai mare putere a lumii şi ţin cerul pe umeri, ca titanul Atlas... Dar Vladimir Putin i-a făcut "paraziţi" şi asta le-a spulberat orice iluzie - dacă le mai rămăsese aşa ceva.

Practic, fiecare nouă mobilizare a armatei americane necesită pretexte, scenarii din ce în ce mai elaborate pentru păcălirea "opiniei publice". De exemplu, impactul afectiv al înscenării de la 11 septembrie 2001 a fost mult mai puternic asupra cetăţenilor americani decât Pearl Harbour, pentru că s-a petrecut chiar în mijlocul lor. Data viitoare va fi nevoie de şi mai mult "dramatism".

Pe de altă parte, costurile uriaşului efort militar se văd în americanii tot mai numeroşi care se mută la cort. Asta este: atunci când deţii o supremaţie militară bazată exclusiv pe superioritate tehnologică şi logistică, trebuie să plăteşti şi să plăteşti şi iar să plăteşti. Ironic este că soldatul american nu şi-a dovedit niciodată valoarea decât în filmele de la Holywood, ba dimpotrivă, şi-a infirmat-o prin dificultatea cu care americanii pot întreprinde cuceriri terestre şi menţine regimuri de ocupaţie. Pentru că asta defineşte în primul rând o armată, puterea diviziilor terestre, nu avioanele invizibile supersonice, nici rachetele şi scuturile intercontinentale, nici dispozitivul H.A.A.R.P. din Alaska...

Aşa că, dacă Israelul nu stă cuminte, iar supremaţia sa militară "neîndoielnică" dă chix, americanii vor fi nevoiţi să-şi trimită trupele cu de-a sila, poate şi cu politruci evrei care să le stea cu puşca în spate, după modelul Armatei Roşii. Bineînţeles că vor lupta pentru "patrie", nu pentru soldă, că solda o vor lua de unde nu-i.

Iată de ce diplomaţia prudentă a d-lui Panetta, care înainte de aşa-zisele atentate din 2001 ar fi fost limbă de lemn 100%, acum începe să exprime o anumită doză de sinceritate, o durere reală.

Dar ce au mai păţit israelienii de data asta?

Păi, "multe şi mărunte"... sau nu chiar atât de mărunte.

Cu ocazia actualei mascarade pe chestiunea independenţei Palestinei, Israelul a avut ocazia să-şi ia pulsul popularităţii la nivel mondial şi... i-a cam stat inima în loc!

Ce-i drept, cu sau fără veto-ul american, este limpede că ONU nu va recunoaşte statul palestinian. Mulţi se vor opune din interes (ca România) sau de frică (iarăşi, ca România). Însă, dintr-o neglijenţă de scenografie, s-a omis interzicerea manifestaţiilor de afectivitate spontană, aşa că reprezentanţii tuturor naţiunilor l-au aplaudat frenetic pe palestinianul Mahmoud Abbas, minute în şir. Acum poate să se ducă Netanyahu şi să colinde toată planeta, oferind fiecărui stat câte 1.000 de locuri de muncă în Israel, aşa cum a oferit României şi Bulgariei (umilitor, zicem noi), că tot n-o să fie aplaudat decât la comandă!

Apoi, "inamicul nr. 1" la ordinea zilei, Iranul, nu prea clănţăne de frică, cum ar fi "trebuit", văzând cum se pregătesc "Aliaţii" să-l tragă pe roată.

Ce spuneam mai devreme, n-o să fie uşor: propaganda americană pute până la cer, iar americanii au început să-şi dilate nările şi să protesteze în stradă.

Deja eşecul mediatic al măcelului din Libia i-a costat şi ultima fărâmă de credibilitate - atenţie, şi acolo şi-au permis cu greu să se ducă! De aceea l-au lăsat şi pe evreu-ungurul preşedinte francez Sarkozy să se dea în spectacol.

Dar cea mai recentă dandana, fără îndoială un caz serios, este **apropierea dintre Turcia şi Egipt, un act făţiş anti-Israel.** Aceste ţări au în comun o tristă caracteristică: ***cetăţeni nevinovaţi ucişi de către militari israelieni prin atacuri neprovocate, pe timp de pace.*** Este vorba de cei cinci poliţişti egipteni de frontieră omorâţi pe 18 august a.c. şi, desigur, de cei nouă cetăţeni turci de pe vaporul care încerca să ducă ajutoare umanitare în Fâşia Gaza, în luna mai a anului trecut. **Ambele incidente au fost taxate cu înteruperea relaţiilor diplomatice cu Israelul, iar cazul egiptean s-a soldat şi cu proteste violente, manifestanţii încercând să ocupe sediul ambasadei israeliene de la Cairo.**

De fapt, problema dintre Israel şi Turcia ilustrează chiar acea infatuare evreiască pe care am întâlnit-o de atâtea ori, încât nu ne mai surprinde.

Acum câţiva ani prietenia turco-israeliană era de notorietate - trupele americane, israeliene şi turceşti făcând exerciţii militare în comun, colaborând în proiecte de apărare. Se pare că şi manifestările monopoliste ale evreilor vis-a-vis de chestiunea holocau$tului le conveneau turcilor, care au şi ei nişte armeni ucişi la activ. Vreun milion şi jumătate, în timpul primului Război Mondial, de care strategia exclusivistă a Holocau$t Industries îi făcea "iertaţi"... În fine, ar fi o altă discuţie, important este că Turcia era considerată unul dintre pilonii de asigurare a stabilităţii Israelului şi o breşă în potenţialul front islamic anti-Israel, alături de (cât de ironic!) Egipt (condus pe atunci de filo-sionistul Hosni Mubarak).

Apoi, **regimul de la Tel Aviv a refuzat pur şi simplu să-şi ceară scuze pentru uciderea celor nouă activişti turci,** ceea ce, în afară de atacul propriu-zis, a constituit cea mai proastă acţiune posibilă faţă de **Turcia prietenă.**

Din ce raţiuni să fi refuzat un gest diplomatic elementar şi, la urma urmei de ce i-au omorât?

Încă o dată, putem lua în considerare motive oricât de meschine, numai să fie raţionale!

Oare israelienii să fi fost atât alarmaţi de ce vor afla şi divulga cei trimişi cu ajutoare în Gaza, încât au preferat să ucidă martorii?

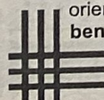
Dar **se ştie deja** ce este acolo, s-au strâns mărturii peste mărturii.

S-ar fi creat oare un precedent nedorit, al ajutorării palestinienilor, cu efectul secundar al întăririi curentului mondial de simpatie pentru acest popor oropsit?

Da, poate că evreii au vrut să oprească acest fenomen, numai că nu au reuşit. **Autorităţile turce au ameninţat că următoarele transporturi umanitare vor fi supravegheate de nave de luptă.**

(continuare în pag. 13)

Ştefan Hâncu

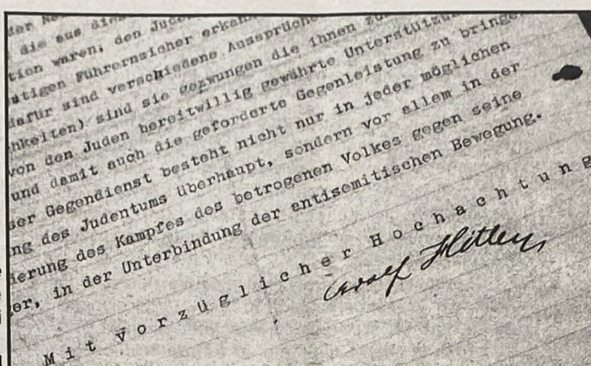

Atitudini

ÎNCĂ O MOSTRĂ DE LOGICĂ EVREIASCĂ

…die aus ein…
…tion waren, den Jud…
…ütigen Führernsicher erkan…
…dafür sind verschiedene Aussprüche…
…hkeiten) sind sie gezwungen die ihnen zu…
…von den Juden bereitwillig gewährte Unterstützun…
…und damit auch die geforderte Gegenleistung zu bringe…
…ser Gegendienst besteht nicht nur in jeder möglichen…
…ng des Judentums überhaupt, sondern vor allem in der…
…ierung des Kampfes des betrogenen Volkes gegen seine…
…er, in der Unterbindung der antisemitischen Bewegung.

Mit vorzüglicher Hochachtung

Adolf Hitler

Dacă se întâmplă să aveţi un drum prin Statele Unite şi vă rabdă "căţeaua de inimă" să achitaţi un bilet la ***Muzeul Holocau$tului* din New York**, spre îmbogăţirea Centrului Wiesenthal, veţi putea vedea o **scrisoare trimisă de Adolf Hitler în 1919, în original.**

Apropos de îmbogăţirea organizaţiei evreieşti, aflăm cu întristare că scrisoarea a fost cumpărată de Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles cu numai **150.000 de dolari.** Cu alte cuvinte, a fost un chilipir, având în vedere ***importanţa pe care Centrul o atribuie documentului***, precum şi uşurinţa cu care asemenea oameni jonglează cu milioanele şi miliardele...

Presupunem că scrisoarea este astfel expusă, încât veţi putea să citiţi măcar prima pagină. Cu toate acestea, nu vă sfătuim să manifestaţi un interes atât de făţiş, pentru a nu vă lua cineva la ochi. *De ce, care-va-să-zică, domnul turist din România se tot benoclează la foaia respectivă, când noi, wieselii şi wiesenthalii de pe lume, îi dăm "cuvântul nostru de onoare" că a fost scrisă de un monstru şi reflectă o monstruozitate?*

Pentru a compensa această carenţă, precum şi extrem de **tendenţioasa interpretare pe care o dă mass media aservită intereselor iudaice, vom clarifica o serie de aspecte cu privire la această scrisoare.**

În primul rând, despre documentul în sine: este o scrisoare pe patru pagini, dactilografiată, cu semnătura viitorului Cancelar (1933 - 1934) şi apoi Führer al Germaniei (1934 - 1945).

Nu am găsit pe internet textul original, în schimb am găsit o traducere integrală în limba engleză la adresa http://www.h-net.org.

Dacă va dispărea de acolo, noi o avem, iar, la nevoie, putem publica in extenso traducerea ei românească.

Fragmentul pe care vi-l prezentăm în cadrul acestui articol reprezintă mai puţin de un sfert din text, conţinând însă ***chestiunile cele mai "fierbinţi", cu care propagandiştii holocau$tului pretind că pot face dovada intenţiilor criminale ale lui Hitler, formulate încă din 1919.***

Mai jos vom dovedi netemeinicia acestei dovezi.

În al doilea rând, trebuie să clarificăm o mistificare inadmisibilă a rabinului Marvin Hier, care declară această scrisoare "*unul dintre cele mai importante documente ale acelei perioade, evidenţiind dezvoltarea gândirii antisemite a lui Hitler*".

Marvin Hier minte cu bună ştiinţă: această scrisoare nici măcar nu este un document politic, fiind opera unui anonim, la vremea aceea.

Apoi, nu este vorba de vreo concepţie originală a lui Hitler, acesta exprimând cu propriile cuvinte un curent de opinie larg răspândit în epocă.

Milioane de germani de la vremea aceea, încă indignaţi de trădarea evreiască de la sfârşitul războiului mondial care a dus la pierderea acestuia de către nemţi, ar fi putut scrie aceste rânduri, ba chiar unii s-ar fi exprimat mult mai vehement.

O mare parte din scena politică germană (şi nu numai) din epocă adoptase o concepţie "antisemită" - dacă tot trebuie să perpetuăm folosirea greşită a acestui termen - inclusiv în scrisoarea de faţă. Mai mult, unii se împăunau cu asemenea idei fără să creadă în ele cu adevărat, acestea servind drept "minciuni electorale care prind la public".

Destinatarul scrisorii, Adolf Gemlich, era un **soldat german** căruia tânărul **Hitler** îşi luase însărcinarea de a-i trimite câteva **răspunsuri în ceea ce priveşte "*chestiunea evreiască*".**

Aşadar, nu putem vorbi despre un mesaj propagandistic (destinat difuzării ca manifest), ci de o simplă **corespondenţă privată**. ***Şi atunci, ce fel de document important este scrisoarea aceasta!?***

În al treilea, dar nu şi ultimul rând, ***de ce se bate atâta monedă cu acest document?***

Iată cât de simplu este motivul: **deşi au capturat tone de documente de la Cancelaria Reichului, pe care le-au frunzărit cu minuţiozitate, Aliaţii nu au reuşit să găsească nici măcar un singur ordin scris cu privire la faimoasa "soluţie finală", înţeleasă ca exterminarea evreilor!**

Iar germanii sunt - şi erau şi la vremea aceea - nişte oameni foarte metodici: s-au găsit documente legate până şi de cele mai neînsemnate activităţi ale NSDAP. Numeroase discursuri au fost, de asemenea, înregistrate video şi consemnate în scris, şi nicăieri, Hitler sau altcineva din aparatul de stat german nu pomeneşte de nici o exterminare.

Se tot încearcă ***inocularea unei confuzii stupide cu privire la "soluţia finală"***.

În realitate, ea se referea la deportarea în masă a evreilor, întâi fiind vorba de Insula Madagascar, apoi de întinsul teritoriu din Uniunea Sovietică, ocupat pe măsură ce se avansa victorios, în anii 1941 şi 1942.

Vă întrebaţi, pesemne, cum de ne permitem să polemizăm pe această chestiune?

Legea europeană, la care a aderat şi ţara noastră, în ciuda Constituţiei (cu care se bate cap în cap), ne interzice să negăm că holocau$tul ar fi fost înfăptuit. Tăcem mâlc: auziţi musca?

Dar ***această lege nu spune nimic despre negarea faptului că acelaşi holocau$t ar fi fost şi ordonat, de Hitler sau de altcineva!*** Deci avem libertatea, garantată de toate legile în vigoare în 2011, să strigăm cât ne ţin plămânii: NIMENI NU A DAT NICIODATĂ VREUN ORDIN CARE SĂ DUCĂ LA HOLOCAU$T! Iar aici intervine **faimoasa scrisoare către dl. Gemlich.** Chipurile, aceasta ar fi singurul document în care Adolf Hitler susţine (pentru că la vremea respectivă, evident, nu era în poziţia de a da nici un ordin) uciderea maselor de evrei. Dar, după cum veţi vedea, este o prostie. Şi aici este vorba tot de "îndepărtarea" lor completă şi definitivă, adică de exil.

Iată fragmentul din text

München, 16 sept. 1919:

"Dragă domnule Gemlich,

[...]

Valoarea unui individ** nu mai este determinată de caracterul lui, ori de importanţa înfăptuirilor sale pentru ansamblul societăţii, ci exclusiv de dimensiunile averii, de banii lui. **Măreţia unei naţiuni** nu se mai măsoară prin însumarea puterilor morale şi spirituale ale acesteia, ci prin bogăţia de posesiuni materiale. **Această gândire şi goana după bani şi putere, precum şi sentimentele care merg mână în mână cu acestea, servesc scopurile evreului, care este lipsit de scrupule în alegerea metodelor şi nemilos în aplicarea lor.

În statele conduse autoritar el schelălăie după favorurile "Majestăţii Sale" de care abuzează ca de o lesă strânsă la gâtul naţiunilor. În regimurile democratice, el se dă în vânt după sufragiul maselor, se ploconeşte înaintea "măreţiei poporului" şi recunoaşte numai măreţia banului.

El distruge caracterul principilor cu linguşeli bizantine, mândria naţională (forţa unui popor) prin îmbierea ridicolă şi neruşinată către depravare.

***Metoda sa de luptă** este **acea opinie publică**, niciodată exprimată în presă, ci **prelucrată şi falsificată** în aceasta.*

***Puterea lui este puterea banului, care în mâinile lui se multiplică fără efort, la nesfârşit, prin speculă, şi cu aceasta el înhamă popoarele cu de-a sila la jugul cel mai periculos.** Strălucirea lui aurie, atât de atrăgătoare la început, produce cele mai tragice consecinţe.*

Oricare lucru care pentru popor reprezintă un ţel înalt, fie religie, socialism sau democraţie, este pentru evreu doar un mijloc de a-şi satisface pofta de aur şi de dominaţie.

*Prin efectele şi consecinţele pe care le produce, el este ca **o tuberculoză rasială a naţiunilor.***

*Concluzia la toate acestea este următoarea: un antisemitism de esenţă pur **afectivă** îşi va găsi expresia finală sub forma **pogromului** *.*

*Un antisemitism bazat pe **raţiune**, pe de altă parte, trebuie să ducă la combaterea sistematică pe căi legale şi **eliminarea privilegiilor evreilor** **, făcând o distincţie între evrei şi alţi străini care trăiesc printre noi (o lege a străinilor).*

Scopul** final trebuie, totuşi, să fie **îndepărtarea** definitivă a evreilor, în general. *

Pentru îndeplinirea ambelor scopuri este însă nevoie de un guvern al forţelor naţiunii, nu al slăbiciunilor acesteia.

[...]

Cu respect,

Adolf Hitler"

Textul este, credem noi, cât se poate de clar. Facem, totuşi, **câteva lămuriri explicite**, numai din dorinţa de a răspunde ţintit celor care îi denaturează înţelesul cu bună ştiinţă.

* În limba rusă, "pogrom" înseamnă devastare, vandalism la scară mare.

În circulaţia sa internaţională, termenul a fost deturnat de la sensul iniţial, către acela de masacru spontan asupra unui grup de evrei.

Adevărul este că evreii au avut de suportat, de multe ori în istorie, asemenea "ieşiri din sărite" ale popoarelor în mijlocul cărora se încuibaseră şi pe care le parazitau copios, deşi ar fi greu de precizat câţi evrei au fost efectiv ucişi şi câţi doar izgoniţi pe drumuri. Cert este, însă, că şandramalele lor (mahalale, ghetouri etc.) au fost, cu respectivele ocazii, rase de pe faţa pământului, deci "pogrom", în sensul original al cuvântului, au îndurat.

Încă o dată ne întrebăm, absolut legitim: ***cine şi-ar putea închipui ca atâtea popoare (romanii, spaniolii, polonezii, ruşii, ucrainenii, germanii, ungurii, arabii etc.) să fi avut, toate, aceeaşi pornire diabolică împotriva unor nevinovaţi lipsiţi de apărare?***

Nu cumva a fost, totuşi, ceva în neregulă cu evreii, singurul element comun al tuturor acestor tragedii?

**** În 1919, cel puţin, Hitler recomandă, incontestabil, lupta antievreiască bazată pe raţiune şi legalitate, nu ieşirile necontrolate** care ar fi dus la devastări şi, poate, la crime.

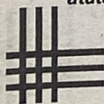
Eliminarea **privilegiilor** evreilor şi abordarea lor într-o manieră distinctă faţă de celelalte minorităţi etnice a fost şi rămâne, oriunde în lume, o chestiune de minim bun simţ.

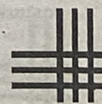
***** Îndepărtarea definitivă nu înseamnă ucidere.**

Despre "îndepărtarea" evreilor, Hitler a scris şi a vorbit suficient - nu era nevoie să se recurgă la o scrisoare din tinereţe, pentru a se dovedi atâta lucru.

Surghiunul unei întregi populaţii nu este o soluţie umană, să nu credeţi că ne referim la acest lucru ca la un act de nesfârşită blândeţe şi bunătate! ***Dar este cu totul altceva decât ar fi vrut Centrul Wiesenthal să dovedească, folosindu-se de acest text.***

Ştefan Hâncu

SCUTUL ANTI-MUŞTE

La întoarcerea din recenta vizită efectuată în S.U.A., preşedintele României a făcut o afirmaţie tranşantă, din care se pot desprinde cel puţin două înţelesuri. Dânsul a spus aşa:

"Niciodată, de-a lungul istoriei sale, ţara noastră nu a beneficiat de o securitate atât de puternică".

Era o referire directă la scutul antirachetă american şi la baza de la Deveselu (Oltenia) ca şi la noul tratat de colaborare strategică S.U.A-România, acuptat deja în principiu.

Luat în sensul strict, termenul de "securitate" ne trimite, cu ani în urmă, la instituţia creata încă din vremurile lui Dej, adică la Comitetul Securităţii Statului, sau pe scurt, "Securitatea". Toţi care am trăit acele vremuri ne aducem aminte de ea cu reţinere, cu frică sau chiar cu groază. Era o instituţie cu adevărat puternică, dar rămânea de fiecare dată braţul înarmat al "Partidului" cel care, de facto, conducea şi dădea ordine. Instituţia şi-a continuat activitatea (cu modelările de rigoare) şi sub Ceauşescu, iar, după decembrie 1989, se părea că a dispărut.

Eroare, mare eroare! Ea s-a transformat doar!

Astăzi constatăm cu reţinere că rolurile s-au inversat. Serviciile secrete nu numai că sunt omniprezente şi omnipotente, dar ele nu mai primesc ordinele, ci le dau! **Securitatea de azi nu mai ascultă de politic, ci impune ea politicului direcţiile de lucru.** Ea alege preşedintele, alege deputaţii şi încadrează în posturile-cheie pe toţi oamenii care îi sunt necesari!

Dacă acesta este sensul afirmaţiei d-lui preşedinte, atunci domnia sa are perfectă dreptate!

Totuşi, concluzia sa mai poate avea un înţeles, cu referire la starea de siguranţă a statului român pe plan extern, militar şi diplomatic.

Dacă la aşa ceva s-a gândit dl. preşedinte, atunci cu tot regretul, dânsul se află departe de realitate, căci în prezent (sau în viitorul apropiat) **avem şanse mari să nu fim în cea mai puternică siguranţă, ci chiar într-o catastrofă regională.**

***Scutul antirachetă al S.U.A şi viitoarea bază de la Deveselu sunt gândite în ipoteza că cineva, dintre noile state în dezvoltare, vor ameninţa S.U.A s-au Europa Occidentală** cu focoase strategice nucleare, chimice s-au bacteriologice, transportate pe calea aerului cu ajutorul unor rachete balistice intercontinentale.* Ca exemplu în acest sens sunt citate Iranul şi Coreea de Nord.

Ambele exemple au însă o **notă penibilă de ridicol.**

Să analizăm puţin **cazul Iranului.**

El este înconjurat de baze S.U.A. (Georgia, Irak, Golful Persic, Afganistan, Pakistan), este atacat cibernetic aproape săptămânal, şi nu dispune de focoase nucleare experimentale (cu atât mai puţin operative).

Rachetele lor balistice (tip Shahab) au o raza de acţiune limitată (sub distanţa până la marea Mediterană) **neputând atinge Europa Occidentală s-au S.U.A.**

În plus, forţele S.U.A., aflate chiar la frontierele sale, pot intercepta cu uşurinţă o asemenea rachetă, distrugând-o şi servind simultan o replică nimicitoare.

Cam la fel se prezintă situaţia şi în **cazul Coreei de Nord.**

Situată în partea de nord a peninsulei coreene, republica menţionată reprezintă un stat totalitar, o adevărată dictatură de familie. Economia acestei ţări este orientată eminamente spre înarmare şi propagandă militară şi **primeşte continuu ajutor politic, financiar şi diplomatic de la Republica Populară Chineză.**

Coreea de Nord are ceva rezultate nucleare la activ, dar fără experimentări în teren, şi nu dispune de rachete balistice intercontinentale. Iar dacă prin absurd le-ar obţine între timp, ***ar trimite proiectilele nucleare spre S.U.A. direct peste oceanul Pacific şi nicidecum peste toată Asia, Europa*** şi oceanul Atlantic.

Deci nici în cazul Coreei de Nord nu se justifică instalarea unui scut antirachetă american în Europa Răsăriteană, respectiv în România.

Atunci, la ce vor folosi bazele americane lansatoare de proiectile antirachetă?

Contra muştelor, a vrăbiilor sau a păsărilor migratoare?

Nu, categoric nu, nici măcar atât!

S.U.A. instalează aceste baze cu un singur scop, împotriva unui singur adversar potenţial, iar acesta este Federaţia Rusă, o putere militară uriaşă, cu o mare capacitate, atât nucleară, cât şi cu propulsie intercontinentală.

Acesta este singurul adevăr, singura realitate plauzibilă, demnă de a fi luată în discuţie.

Însuşi faptul că americanii au refuzat în repetate rânduri să acorde ruşilor garanţii juridice în privinţa destinaţiei scutului antirachetă spune foarte multe. Un asemenea refuz s-a produs chiar pe 6 octombrie 2011 la Bucureşti, cu prilejul unei vizite oficiale pe care un demnitar cu rang superior din Departamentul de Stat pentru apărare al S.U.A. a efectuat-o în ţara noastră.

Ce se va întâmpla însă dacă, într-un viitor nu prea îndepărtat, un tragic conflict total între S.U.A. şi Federaţia Rusă s-ar declanşa iremediabil?

Exstins la limita armelor nucleare, pe care ambele superputeri le posedă "din belşug", focoasele atomice ar începe să zboare dintr-o parte în alta, fixate în vârful unor rachete intercontinentale.

O asemenea rachetă venită dinspre răsărit va putea fi interceptată de o rachetă americană de tipul E.K.V. (Exoatmospferic Kill Vehicle) lansată de la baza S.U.A. din Deveselu de Olt.

Lovită şi scoasă după traiectoria program, racheta balistică intercontinentală rusească va cădea undeva prin apropiere, poate la Piteşti, Tg. Jiu sau Reşiţa. Rămăşiţele sale electromecanice vor ajunge la sol şi vor produce unele pagube locale pe teritoriul românesc.

Dar focosul? Focosul nuclear (sau bacteriologic, ori chimic), ce va face el?

Focosul nuclear va cădea şi el şi va suferi un impact cu solul în apropierea rachetei intercontinentale, dar, atenţie, acest focos este astfel reglat încât să producă explozia atomică la câteva secunde după impactul său cu pământul. **Deci explozia se va produce tot pe teritoriul românesc**, tot undeva pe lângă Piteşti, Tg. Jiu sau Reşiţa. O explozie nucleară de toată "frumuseţea" - deşi mai corect ar fi să zicem "de toată groaza"!

Aceasta este deci perspectiva în ce priveşte "puternica securitate" pe care ne-a "copt-o" dl preşedinte Băsescu, securitate "bătută în cuie" şi în tratate internaţionale, semnate cu prilejul recentei sale vizite în S.U.A. - sau, aşa cum spunea chiar Excelenţa Sa, "o securitate puternică aşa cum nu a mai avut România în toată istoria sa". O asemenea afirmaţie nu poate fi luată în considerare nici măcar ca o glumă, cu atât mai puţin ca o asigurare strategică politico-militară.

CONCLUZIILE care rezultă din cele prezentate mai sus sunt puţine, dar grave.

Astfel:

a) Scutul antirachetă american, cu o componentă de rampe lansatoare instalate la Deveselu de Olt nu ne ajută cu nimic deoarece **"nu există" (nici în viitorul apropiat, nici în perspectivă)) noi şi potenţialii adversari** cu realizări tehnologice importante în domeniul focoaselor nucleare şi al rachetelor balistice intercontinentale.

b) Scutul menţionat devine activ (şi deci util) **doar în cazul unor lovituri nucleare între S.U.A şi Federaţia Rusă.**

În această situaţie **România ar deveni un teritoriu sacrificat**, urmând ca zone întregi să suporte un bombardament nuclear.

c) Din punctul de vedere american, tot tămbălăul cu scutul antirachetă **reprezintă doar o modalitate de a mai investi sume uriaşe de bani în marele lor complex militaro-industrial.** Şi toată aceasta risipă se face în perioada în care omenirea, în ansamblu, suportă cu greu consecinţele unei noi crize economice de mari proporţii.

d) Nu este prima dată când diplomaţia americană calcă în străchini. De 113 ani (1898, Havana, auto-atentatul împotriva cuirasatului Main) ea ne-a servit doar asemenea "realizări", pe bază de **înscenări penibile, războaie în toate zonele geografice şi mari profituri financiare rezultate din crize mondiale producătoare de chilipiruri.**

e) Un vechi proverb spune aşa: *"Cine seamănă vânt, culege furtună".*

Procedând de pe poziţii de forţă, în cazul scutului antirachetă (ca şi în alte multe cazuri), **S.U.A. au produs o stare de adversitate nouă în rândul celorlalte mari puteri. Acestea**, după mai multe ezitări, **s-au regrupat, unindu-şi forţele** şi resursele, pentru a face faţa presiunilor americane. Astfel, au apărut, succesiv, BRIC (*Uniunea Economica Brazilia-Rusia-India-China*), *Tratatul de la Shanghai (Rusia, India, China, şi ţări din Asia Centrală)*, **iar mai recent**, propunerea de a se crea **un contra-scut antirachetă, la care să colaboreze Federaţia Rusă, China şi Iranul.**

O mai bună şi completă coalizare a adversarilor de azi, şi mai ales, de mâine, nici că ar fi putut obţine"strălucita inteligenţă" a S.U.A.!

Ion Boiangiu

***

NEMĂRGINITA LOR URĂ (continuare din pag. 5)

(continuare din pag. 5)

Ne punem întrebarea: până unde se poate merge cu măsurile de micşorare a veniturilor populaţiei şi de mărire a tuturor preţurilor? **Inflaţia este galopantă**, T.V.A.-ul la un maximum "istoric", accizele devin de nesuportat, **se inventează noi impozite** sau noi achiziţii obligatorii (de exemplu cauciucuri de iarnă), numărul "disponibilizaţilor" creşte rapid - şi **toate acestea în contextul în care de la un anumit nivel în sus se înmulţesc posturile plătite de stat cu salarii uluitoare**, competenţa este înlocuită cu impostura, ineficienţa şi incultura.

Nemărginita ură a celor care au ajuns să ne hotărască soarta ne presează din ce în ce mai tare; *în loc de o reacţie de respingere a situaţiei, devenim din ce în ce mai pasivi*, mai vulnerabili, aruncăm vina pe fatalitate, ignorând total soluţia problemei.

Toată lumea îşi închipuie că lucrurile se pot îndrepta printr-un gest, printr-o persoană sau o minune dumnezeiască.

Românii ignoră faptul că de fapt suntem într-un război cu forţele antinaţionale şi anticreştine.

Românii au uitat că *la război este ca la război*; unii pier, alţii supravieţuiesc, iar alţii se ascund "în gaură de şarpe".

Neparticiparea la acest război ne va fi fatală! Suntem în ceasul al doisprezecelea!

A venit momentul să optaţi pentru libertate şi prosperitate, *sau sclavie.*

Dumnezeu să va dea gândul cel bun

Carte legionară

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONSTANTIN PAPANACE (I)

CUVÂNT ÎNAINTE

Constantin Papanace a trăit în vârtejul evenimentelor politice ale epocii interbelice, de la copilăria Mişcării până la maturizarea ei, încheiată odată cu asasinarea Căpitanului, şi a cunoscut direct toate frământările care au măcinat-o după aceea.

Lipsit de orice veleităţi de conducere, de o modestie exagerată, de o sobrietate şi de o intransigenţă morală exemplare, înzestrat cu o inteligenţă superioară, cu o cultură vastă şi cu un simţ politic înnăscut excepţional, apreciat îh mod deosebit de Căpitan, **Constantin Papanace era cel mai indicat să scrie o istorie completă, obiectivă şi reală a Mişcării Legionare de la înfiinţarea până la declinul ei sub conducerea unui paranoic şi iresponsabil în cel mai bun caz.**

Cartea *„Fără Căpitan"* este reeditată pentru prima dată în România prin grija şi devotamentul fratelui său, Carol Papanace, în virtutea dorinţei testamentare a autorului însoţită şi de o modestă sumă de bani destinată acestui scop.

Pe lângă sumedenia de date istorice pe care le conţine, cartea are şi un caracter autobiografic. Ea cuprinde naraţiunea tuturor evenimentelor politice de la ultima întâlnire a lui Constantin Papanace cu Căpitanul la 25 martie 1938, la Casa Verde, până la refugierea lui în Germania.

Naraţiunea amănunţită, clară şi obiectivă, culminează cu relatarea tragicului episod al asasinării Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor în noaptea fatală din 29-30 noiembrie 1938, precedată de o serie de acte teroriste organizate de Horia Sima în Banat, Ardeal şi Bucovina, fără ştirea Comandamentului Legionar şi cu încălcarea flagrantă a ordinelor categorice ale Căpitanului transmise de la închisoarea Rm. Sărat prin soţia sa, Elena Zelea-Codreanu.

*Ca unul care, **în calitate de grad legionar, de preşedinte al studenţilor macedo-români şi de şef al celui mai numeros şi mai important grup din cadrul Centrului Studenţesc Legionar din Bucureşti, în timpul prigoanei, am lucrat împreună cu Horia Sima**, până la data arestării mele (1 decembrie 1938) mărturfsesc, încă o dată, cu mâna pe conştiinţă, că, îh urma unei şedinţe convocate de Horia Sima şi ţinute într-o locuinţă din Calea Rahovei, pe la jumătatea lunii octombrie 1938, **am informat imediat Comandamentul Legionar despre acţiunile teroriste proiectate de acesta** să aibă loc şi în Bucureşti.*

Vasile Cristescu, şeful Comandamentului - ultimul şef desemnat de Căpitan - mi-a interzis categoric să particip la vreo asemenea acţiune, recomandându-mi să lucrez mai departe cu Horia Sima dar să nu trec la acţiune fără ştirea şi aprobarea lui.

Pe lângă valoarea documentară a naraţiunii evenimentelor politice trăite, redată într-un stil sobru, clar şi alert, Constantin Papanace se dovedeşte în această carte şi un **maestru al portretului fizic şi moral al tuturor personagiilor cu care a venit în contact** şi care au jucat un rol în desfăşurarea evenimentelor istorice, ca Vasile Cristescu, Ion Belgea, Radu Mironovici, Iordache Nicoară, Ion Antoniu-Pâsu, preot Ion Dumitrescu-Borşa, Alexandru Constant, Victor Vojen, Horia Sima, Nicolae Pătraşcu, Victor Biriş, lt. Nae Dumitrescu, organizatorul laboratorului pirotehnic şi inventatorul celor mai bune aruncătoare de flăcări, Miti Dumitrescu şi, nu în ultimul rând", minunata figură feminină, Nicoleta Nicolescu, devotata şi neînfricata luptătoare şi şefă a Cetăţuilor din întreaga ţară, arestată prin trădarea studentului medicinist Vârfureanu, instructor legionar, dovedit ulterior agent al Siguranţei, căruia Horia Sima, la plecarea sa precipitată din ţară şi neanunţată Comandamentului, i-a lăsat pe mâini toate legăturile sale cu organizaţiile legionare, în loc să le lase lui Ghiţă Dragomir-Jilava şi avocatului Nicu Şeitan, care erau amândoi comandanţi legionari şi aveau legături directe cu unele provincii.

Joaca permanentă a lui Horia Sima de-a revoluţia, indisciplina de care dădea dovadă, actele teroriste declanşate de el peste capul Comandamentului din care făcea parte ca om de legătură pe teren, circumstanţele dubioase ale asasinării lui Vasile Cristescu, fuga lui peste graniţă la 4 februarie 1939, fără să anunţe pe nimeni din cei cu care conlucra, alegerea lui Vârfureanu ca om de încredere, şi atâtea alte fapte ciudate, **constituie pentru Papanace tot atâtea enigme care vor trebui odată explicate. Asupra unora s-a făcut deja lumină. Se cunosc azi destul de bine legăturile secrete ale lui Horia Sima cu Mihail Moruzof, şeful Serviciului Secret** şi omul principal al Camarilei regale conduse de evreica Lupescu. Viitorul va dezvălui poate şi alte documente edificatoare din arhivele secrete, inaccesibile în prezent.

Cartea lui **Constantin Papanace, fost şef al Comandamentului Legionar din timpul marei prigoane,** al treilea în ordine după căderea comandantului legionar al Bunei Vestiri Radu Mironovici şi a comandantului legionar Ion Belgea, se adresează în primul rând legionarilor, pentru propria lor lămurire, onestă şi corectă, în avalanşa recentă a atâtor publicaţii tendenţioase şi mistificatoare, istoricilor cinstiţi de azi şi de mâine, opiniei publice româneşti setoase de cunoaşterea adevărului istoric - fundamentul construirii unui viitor sănătos - şi, mai ales, generaţiilor de tineri români, purtătorii destinului românesc spre măreaţa lui împlinire, aşa cum a visat-o Corneliu Zelea-Codreanu şi tânăra generaţie interbelică, eroică şi martirizată de călăii neamului.

ION ZEANA
(medic comandant legionar)

ÎN PREAJMA FURTUNII
- Ultima întâlnire cu Căpitanul -

Pe Căpitan l-am văzut, pentru ultima dată la 25 martie 1938, de Buna Vestire. Din ajun venisem la Bucureşti să mă informez ceva mai precis în legătură cu desfăşurarea evenimentelor. Atmosfera devenise apăsătoare. Se simţea şi în liniştitul oraş de provincie, Călăraşi, unde aveam serviciu.

Era clar că lovitura de stat pentru modificarea Constituţiei oferea platforma legală pentru **începerea unei prigoane de totală exterminare a Mişcării Legionare.**

Uşurinţa cu care s-a realizat coaliţia tuturor oamenilor politici, angajarea Bisericii, prin patriarhul Miron Cristea, precum şi împingerea regelui Carol direct pe scenă, arăta că forţele oculte naţionale şi internaţionale pregăteau lovitura decisivă. Mai semnificativ însă decât toate acestea, mi s-a părut atitudinea cercurilor naţional-ţărăniste locale, care desigur reflecta pe aceea a conducătorilor de la centru. Ca la un ordin, au început să se desolidarizeze de Căpitan şi să-l atace pieziş. *Se insinua că Maniu nu s-a înţeles cu „sceleratul" Corneliu Codreanu, pentru că acesta îi cerea să adere la o acţiune de lovitură de Stat* - **pe care el însă a respins-o categoric**, menţinându-se pe linia strictei legalităţi. (n. n.: pentru dovedirea acestui fapt a se vedea "Circulări şi manifeste" – Corneliu Zelea-Codreanu)

La Bucureşti am găsit aceeaşi apăsătoare înfrigurare. **Ştiri contradictorii** se încrucişau în totate direcţiile.

Dimineaţa am citit în *"Curentul"* un lung reportaj despre Insula Şerpilor, cu fotografii şi aluzii care intimidau. Nu era o întâmplare ieşită din fantezia vreunui reporter. Sensul politic se desemna precis. De altfel, directorul acestei gazete, Pamfil Şeicaru, devenise un seismograf al evenimentelor politice, prin marile posibilităţi pe care le avea de a se adapta în mocirla vieţii publice româneşti. O inteligenţă pătrunzătoare înarmată cu multă obrăznicie şi înzorzonată cu totpişicherlăcul suburban. În noul regim care începea să se fardeze totalitar, scrisul lui reprezenta aceeaşi semnificaţie pe care înainte de suprimarea presei din Sărindar, o avea scrisul scrutător al lui Blumenfeld. De la el şi de la ieşirile nădădăioase ale lui Nicolae Iorga, puteai descifra mai bine tendinţele dictaturii regale.

Am pornit spre Sediu. De acolo am aflat de Căpitan că este la biserica Gorgani. Ne-am dus într-acolo. Slujba era pe terminate. Biserica era foarte puţin populată. **Lumea aceea care altădată se înghesuia, să fie cât mai aproape de Căpitan, dispăruse acum. Încă un indiciu că ne găsim în preajma furtunii, fiindcă instinctul acestei lumi este tot atât de sigur ca şi acel al şobolanului de pe corabie.**

În mijlocul Bisericii, în faţa altarului, stătea drept ca o lumânare Căpitanul, cu capul smerit, iar pe faţa lui palpitau gânduri amestecate cu rugăciuni. Alături, în partea din dreapta, stătea credincioasa Nicoleta, cu un grup de legionare. Ne-am apropiat încet.

Nicoleta, cum ne-a văzut, a venit bucuroasă la mine şi mi-a şoptit: „Bine că aţi venit! Se simţea atât de singur Căpitanul!"

M-a mişcat profund această mărturisire. Adesea mi-a făcut ea imputarea de ce nu mai stăm, ca altă dată, în preajma Căpitanului, şi am plecat, risipindu-ne unii prin închisori (se gândea la Iancu Caranica şi Doru Belimace), alţii în mormânt (ca Sterie Ciumetti) şi alţii prin provincie.

Aici, la Centru, se înghesuie lângă Căpitan mereu elemente în care nu poţi avea nici un fel de încredere. Acum simţeam adânc această situaţie.

Slujba s-a terminat. Când ne-a văzut Căpitanul, ne-a întâmpinat cu faţa luminoasă şi plin de bucurie. „Hai, să mergem", mi-a spus Căpitanul. Am ieşit afară, în faţa Bisericii, pe treptele ce coboară spre Bulevard, se eşalonaseră cordoane de legionari, care au dat onorul.

Jos era multă lume de legionari din masă, care veniseră să-şi vadă Căpitanul, după cum şi oameni curioşi, printre care se amestecau şi mulţi agenţi.

Căpitanul m-a invitat la dânsul. A spus că vrea să stea de vorbă mai pe larg.

Am plecat spre Casa Verde cu maşina Căpitanului şi încă o altă maşină. Acolo am găsit pe d-na Claudian, mama lui Alex. Tell, şi încă câteva persoane. Căpitanul m-a rugat ca la masă să nu discutăm despre evenimentele politice în curs.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Vasile Păduraru

Corespondență

O ZI JENANTĂ DIN ISTORIA LUMII

La 7 noiembrie 1989, la Moscova, în Piața Roșie - roșie de sângele care s-a vărsat în Rusia după 7 noiembrie 1917! - defilarea clasei muncitoare s-a făcut sub lozinca ***"Proletari din toate țările, IERTAȚI-NE"!***

La puțin după acest 7 noiembrie crepuscular, **rușii au renunțat a mai sărbători ziua de 7 noiembrie** și și-au găsit altă zi națională. Adevărul a fost scos de la obroc și tot rusul a aflat că regimul politic instalat la 7 noiembrie 1917 a adus popoarelor Rusiei cele mai mari nenorociri din istoria Rusiei! Iar prin exportul „Marii Revoluții Socialiste din Octombrie" dezastrul s-a lărgit și în Europa de Est, precum și pe alte continente.

Ceva **asemănător** s-a întâmplat și în **România: 1989 a fost ultimul an când am mai sărbătorit 23 august ca zi națională.** Evenimentul astfel aniversat, *trădarea de la 23 august 1944 și prăpădul care a urmat*, căpăta în mod oficial o evaluare corectă, 23 august dovedindu-se cu totul nepotrivit pentru o zi națională. Am mai fi avut motiv să păstrăm amintirea acelei zile nefaste cel mult pentru a institui o *zi de doliu național*, ca un remember al actelor de trădare și de mișelie din istoria noastră.

Celelalte țări foste „socialiste" au procedat și ele la aceeași reparație, regăsindu-și astfel ceva din demnitatea la care renunțau de fiecare dată când sărbătoreau în fals ziua ființei lor naționale.

Puțină istorie dacă cunoști, îți dai seama că există **o linie de continuitate și de cauzalitate de la revoluția franceză de la 1789 la revoluția bolșevică din 1917,** ideile revoluției franceze fiind atât de scumpe și de mobilizatoare pentru Lenin și tovarășii săi de genocid anti-rusesc, genocid al propriului popor, iar după 1945 și al altor popoare. Genocid produs în numele vestitei lozinci: ***"libertate, egalitate, fraternitate"!*** Probabil că niciodată nu s-a spus prin numai trei cuvinte o minciună mai mare, mai ticăloasă, cu consecințe mai nefericite pentru mult încercata noastră planetă! **Trei cuvinte cu care Franța a prostit planeta**, aducând mulțime de nenorociri pe mai toate meridianele! Nenorociri al căror inventar e timpul să-l facem, cât mai riguros cu putință! Cât mai lucizi!

În logica lucrurilor ar fi fost ca măcar acum, după ce sovieticii și est-europenii au renunțat la regimul politic instaurat prin aplicarea ideilor revoluției franceze, francujii înșiși să purceadă la un travaliu de asanare a mentalului lor colectiv, la reconsiderarea așa-zisei lor revoluții, așa-zisa revoluție a așa-zișilor francezi! Căci, mai înainte de orice alt adevăr, se situează adevărul că **revoluția franceză nu au făcut-o francezii.** Ei doar au suferit-o!... **Pe ei s-a experimentat!...**

O asemenea reconsiderare, făcută cu un minim simț al responsabilității în fața istoriei și a omenirii, i-ar obliga pe francuji să ni se adreseze și ei cu aceleași cuvinte: *"Iertați-ne! **Iertați-ne pentru revoluția de la 1789** și, mai ales, iertați-ne pentru minciunile pe care le-am tot spus despre zisa revoluție, despre acele momente de rătăcire bezmetică din istoria noastră pe care le-am oferit ca model pentru întreaga planetă! **Iertați-ne pentru contribuția noastră atât de substanțială la degradarea condiției umane**, a vieții pe această planetă minunată! N-o prea merităm!..."*

Este de un haz trist să constați, frunzărind cărțile unor istorici francezi despre 14 iulie 1789, că **revoluția franceză: (1)** a fost concepută în Bavaria, **(2)** declanșată cu sprijin britanic masiv (și perfid!), și **(3)** purtată pe străzi, la vedere, de lumpeni proletari de prin porturile Mediteranei, bine înarmați și bine plătiți.

***Care a fost contribuția Franței, a Parisului la revoluția franceză**, alta decât suferințele ce s-au abătut asupra adevăraților francezi?!...* În sine, tragismul zilei de 14 iulie este copleșitor. Declarată zi națională a Franței, tragismul zilei de 14 iulie decade în ridicul, subiect jenant pentru toți iubitorii Franței...

După căderea comunismului, logic este să urmeze **o reevaluare a antecedentelor care au pregătit catastrofa planetară impropriu numită *"comunism"*.** S-ar putea să constatăm că mințile luminate care au decis și au organizat demolarea șandramalei bolșevice în 1989 sunt **aceiași** *iluminați* care organizaseră în urmă cu exact 200 de ani căderea Franței sub tăvălugul falsei revoluții. Nu cumva această coincidență - 1789 – 1989 - semnifică modul în care manipulatorii planetari ai istoriei au ținut să aniverseze bicentenarul debutului lor în istorie ca manipulatori universali ai destinelor noastre?! Bicentenarul răsunătorului succes obținut în 1789 în fața monarhiei și a Bisericii Creștine?!

Leg criza actuală prin care trece omenirea de revoluția franceză! Nu am în vedere (numai) criza financiară din ultimii doi-trei ani, ci criza care se manifestă de câteva decenii, îngrijorând toate spiritele voitoare de bine ale omenirii. **O criză morală**, în primul rând, a unei omeniri care și-a pierdut orizontul existenței, ***incapabilă de elanuri generoase, copleșită de eșecul fantasmelor cu care au fost amăgite popoarele lumii: democrație, egalitate, fraternitate, libertate!...*** Revoluția franceză a produs o ruptură gravă în devenirea omenirii.

Dintotdeauna, pretutindeni în lume, indiferent de sistem politic, de religie, toate națiunile și fiecare persoană în parte au trăit în cultul îndatoririlor, al **obligațiilor pe care le presupune calitatea de ființă umană. Conștiința că te naști dator** față de cei care te-au conceput și ți-au conferit o identitate inconfundabilă, **față de Dumnezeu**, față de familie, **față de neam**, a stat **la temelia elanului făuritor de istorie**, determinând comportamente generoase, exemplare, modele de dăruire pentru binele și propășirea comunitară.

Odată cu ***revoluția franceză*** debutează ***cultura drepturilor omului.*** Unii nu au ezitat să vorbească chiar de *o nouă "religie", „religia" drepturilor omului...*

Modelul omului puternic, care intră în lume, în viață, întrebându-se el ce are de făcut, ce are de dat, cu ce se poate plăti pentru norocul extraordinar de a se fi născut om, model aflat în vigoare de la începuturile umanității, **a fost înlocuit** la 14 iulie 1789 cu ***modelul individului nevolnic**, gol sufletește, lipsit de orizont metafizic, **obsedat să aibă cât mai multe de primit**, preocupat permanent să-i sporească încasările, alocațiile, subvențiile...* Postură josnică, a celui obsedat de drepturi, nepăsător la servituțile condiției de om, de francez, de părinte! Această paradigmă a inaugurat-o revoluția franceză și ea s-a extins ca **o molimă la scară planetară**, chiar dacă, din fericire, încă n-a reușit să fie a tot acaparatoare!...

În consecința ideilor revoluției franceze, a mobilurilor discrete sau oculte care au animat-o, familia și patria, națiunea, Adevărul, au încetat să mai fie un mobil al sacrificiului de sine, însăși ideea de sacrificiu a fost de-sacralizată, fiind atât de contrară Cartei Drepturilor Omului, spiritului acesteia!

Omul *"bastilez"* – nu-i pot spune „francez", adevărata Franță nu este cea evocată la 14 iulie! - a căpătat dreptul să nu se mai jertfească pentru nimeni, el își declară cu semeție eliberarea de sub teroarea lui Dumnezeu! Căci i s-a recunoscut și acordat dreptul suprem: dreptul omului de a trăi în afara lui Dumnezeu. Supremă eliberare!

Omul care vine din vechimea istoriei noastre pe acest pământ era produsul educației în spiritul îndatoririlor cu care te încarcă nașterea, condiția umană și națională în interiorul căreia evoluezi ca subiect al istoriei.

Omul bastilez, consacrat de Carta Drepturilor Omului, se simte liber și îndreptățit să se lepede de orice obligații, de orice tabu-uri, de orice credință, ajunge repede să se simtă și să se declare independent față de orice modele sau norme morale!... *N-are prejudecăți, **n-are idealuri; nu are decât drepturi și pretenții!***

Despre **minciuna** nerușinată numită ***"egalitate"*** spun doar atât: atât teoria, cât și practica istorică denunțase acest fals încă din antichitate. Există o singură egalitate reală, egalitatea în fața lui Dumnezeu, a judecății Sale. Și aceasta este o idee de bază pentru creștinism, creștinismul împotriva căruia s-au produs cele mai multe dintre crimele revoluției franceze! O revoluție despre care uităm să spunem cât a fost de stupid anti-creștină. Demolatoare de biserici, asasină sadică de preoți...

Cât despre ***"fraternitate"***, mărturie stă numărul înspăimântător al celor ghilotinați sau uciși într-o manieră mai expeditivă în timpul revoluției...

*Faptul că ziua de 14 iulie a fost declarată zi națională a Franței, cu sau fără bună știință ascunde semnificația tragică a revoluției franceze: intervenția în desfășurarea evenimentelor istorice a unor **forțe întunecate, disimulate în varii chipuri**, care au reușit să monopolizeze resursele financiare ale lumii **și să facă din speculații și strategii financiare motorul principal al istoriei.*** O istorie decăzută din atributele ei onorabile, adeseori sublime.

Autorii revoluției franceze acționează de atunci și până azi numai sub protecția nopții, niciodată la lumina zilei. ***Au instituționalizat minciuna*** și diversiunea la scară planetară. ***Au pervertit mii și mii de creiere*** să li se aservească, să intre sub comanda lor secretă.

Acțiunea acestor ***falsificatori** ai istoriei **și ai vieții*** pe care o ducem a debutat prin revoluția așa-zis franceză, la 14 iulie 1789. De atunci, intervenția lașă și eficientă a neastâmpărului diabolic s-a intensificat și a ajuns în zilele noastre să fie principalul producător de evenimente politice, istorice. O istorie falsificată, manipulată, contrară oricăror precepte religioase și morale, oricărei tradiții de eroism și onoare.

Firește, aceste considerații asupra revoluției franceze, asupra semnificațiilor ei adânci, ultime, vor fi respinse de multă lume. Eu însumi nu le-aș fi exprimat în urmă cu 20-30 de ani!!

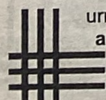
Dar sunt absolut sigur că nu greșesc când mă mir de „frații" noștri francezi că au ales ziua în care a căzut Bastilia ca să le fie zi națională, reper al eroismului francez, moment de maximă referință pentru gloria Franței. E atâta minciună și prosteală generală, colectivă, în celebrarea lui 14 iulie!

Unde este vestitul spirit critic al francuzului?! Adevărul despre faptele petrecute la 14 iulie 1789 este atât de jenant încât nici nu-mi vine să-l amintesc în detalii! S-a mințit în manualul de istorie, al școlilor din Franța și din întreaga lume, când Bastilia a fost prezentată ca o redută a abolutismului regal! S-a mințit enorm și cu privire la acest absolutism regal! În timpul revoluției franceze au fost condamnați la moarte și executați - în numele fraternității și al democrației - mii de francezi, mult mai mulți ca în toată istoria multiseculară a monarhiei franceze: câteva zeci, mai puțin de cincizeci!... Inventarul minciunilor care circulă oficial despre revoluția franceză devine jenant acum, după ce au dispărut minciunile despre 7 noiembrie și regimul bolșevic, minciunile despre celelalte „revoluții", din estul Europei.

Sunt atâtea spirite luminate ale Franței care au luat distanță față de numita revoluție, au deplâns-o sau au demascat-o ca atare, ca moment din care începe decăderea Franței!... Faptul că în această cădere a fost atrasă întreaga omenire nu poate fi un titlu de glorie pentru Franța! Dimpotrivă!

Da, spiritul revoluției franceze a determinat importante răsturnări de valori, schimbări majore în lume!... Cele întâmplate însă în anii care au urmat, situația în care se află omenirea în momentul de față, *hic et nunc*, ne obligă să **deplângem cacealmaua de odinoară**, dar mai ales ne obligă să **ne distanțăm de rătăcirea** de azi, a francezilor, rătăcirea în care, bieții de ei, se complac și persistă fără nici o greață...

Ion Coja

LUNGUL DRUM AL NOPȚII CĂTRE... BEZNĂ

- De la noaptea comunistă spre bezna totalitară, neocomunistă -

Între **30 sept.- 2 oct. 2011** s-a desfășurat la Pitești **cel de-al XI-lea Simpozion Internațional** despre **„*Experimentul Pitești – Reeducarea prin tortură*"**, la care au participat și trei reprezentanți ai Mișcării Naționale de Rezistență.

După ceremonia de deschidere a Simpozionului, la care au fost prezente oficialități locale și personalități din domeniul istoriei, al cercetării științifice privind rezistența anticomunistă, precum și reprezentanți ai organizațiilor foștilor deținuți politici, inclusiv din Basarabia, s-a trecut la activitățile incluse în programul primei zile, care a cuprins, în prima parte, vizita la **fosta închisoare** și participarea la slujba de pomenire a martirilor luptei anticomuniste.

Concret, **nu se vrea decât întruniri anoste, edulcorate,** fără tentă naționalistă politică.

Am constatat cu mâhnire starea de degradare în care se află acea parte din închisoare, care mai amintește de locurile de detenție în care s-a desfășurat sadicul și criminalul experiment. Vorbim doar despre „acea parte", întrucât **vechea clădire** a fost concesionată de oameni de afaceri care, pe moment o folosesc drept **spații de depozitare și birouri. Există temerea că, în scurt timp, vestigiile fostei temnițe vor dispărea în întregime, ca să nu mai poată mărturisi despre suferințele Românilor martirizați pentru crezul și lupta lor.**

După masa de prânz s-a trecut la prezentarea lucrărilor din programul zilei.

Susținerea lucrării **„*Mișcarea Națională de Rezistență - Istorie și actualitate*"** a fost limitată însă la doar 8 minute, ceea ce a făcut ca mesajul acesteia să fie concentrat în numai câteva din ideile principale și anume :

1. - În ce context, de către cine și în ce scop a fost constituită *Mișcarea Națională de Rezistență Anticomunistă*, precum și influența exercitată de aceasta asupra desfășurării evenimentelor social-politice din perioada tulbure a **anilor 1945-48 ;**

2. - Argumente ce pot contracara aprecierile nefavorabile ca și denigrările proferate de unii istorici și cercetători la adresa Mișcării Naționale de Rezistență, prin care se urmărește diminuarea rolului și importanței acesteia;

3. – Reînființarea unei Mișcări Naționale de Rezistență - MNR: când, unde, de către cine, scop și obiective, perspective privind continuarea luptei înaintașilor pentru păstrarea identității Neamului în condițiile confruntării cu hidra neocomunistă.

La **primul punct** am amintit de instaurarea la 6 martie 1945 a guvernului prin care comuniștii au acaparat puterea cu sprijinul „eliberatorilor" bolșevici.

Față de această samavolnicie și de urmările ei catastrofale pentru țară s-a ridicat să i se opună elita națională: militari, preoți, intelectuali și "talpa țării" - conștienți că vor duce o luptă inegală (și cu atât mai demni în sacrificiul lor).

Un grup de militari în rezervă a constituit un Comandament care să adune sub o comandă unică formațiunile înarmate ce se constituiseră deja pe teritoriul național. A fost actul de naștere al ***Mișcării Naționale de Rezistență Anticomunistă***, inițiatorul și conducătorul ei fiind **generalul** de Corp de Armată **Aurel Aldea.** Lângă el s-au aflat **contraamiralul Horia Măcellariu,** gen. Const. Eftimiu și alții.

În scurt timp Mișcarea Națională de Rezistență Anticomunistă s-a extins, în rândurile sale aflându-și locul militari și civili, dar și personalități din domenii diferite : știință, cultură, învățământ, justiție, precum și grupuri de rezistență; s-au stabilit contacte cu PNȚ, PNL și Mișcarea Legionară.

Urmare a infiltrării unor cozi de topor și a trădărilor nelipsite în vremuri de cumpănă, conducerea Mișcării Naționale de Rezistență Anticomunistă a fost arestată în mare parte, procesul primului lot, de 90 de membri, având loc în zilele de 11-18 nov. 1946, sentința pronunțându-se în noaptea de 18/19 - nu întâmplător, chiar la data alegerilor falsificate de comuniști pentru a-și consolida puterea.

Printre cei condamnați la muncă silnică pe viață s-au aflat gen. Aurel Aldea, eminentul profesor atomist George Manu (ambii găsindu-și sfârșitul în temnițele comuniste), contraamiral Horia Măcellariu, gen. C. Eftimiu, av. Alexandrescu N.

Despre doi dintre acești eroi ai Neamului vom face scurte referiri, întrucât viața și lupta lor au determinat în mare măsură reînființarea Mișcării Naționale de Rezistență de azi.

Contraamiralul Horia Macellariu, excelent profesionist, având studii și în Franța, decorat cu Legiunea de Onoare de către președintele Franței, a fost salvatorul flotei maritime române și al portului Constanța în 24-25 aug. 1944. Pentru acest act de devotament a fost trimis de comuniști în fața Tribunalului Poporului, suportând apoi schingiuirile temnițelor comuniste timp de 16 ani (1948-1964)

În antiteză cu destinul acestui brav român, un alt marinar, fost comandant de navă, ministru în guvernele neocomuniste, vânzătorul pe doi bani al flotei maritime române, care, în loc să fie condamnat, ajunge președintele țării. **Este blestemul sângelui care a îmbibat pământul acestei țări de-a lungul secolelor, crucea pe care o purtăm pentru lașitatea și neputința de a ne făuri propriul destin.**

Despre prof. George Manu, eminentul om de știință cu o vastă cultură, cel care a înțeles că e de datoria lui să lupte pentru salvarea țării de sub stăpânirea invadatorului, ne-a vorbit cu dragoste și prețuire prietenul nostru, av. Nicu Păun, cu 15 ani de temniță comunistă, organizatorul grupului de rezistență armată „Pajura Neagră" din Munții Buzăului: *„Am avut marea onoare să mă aflu timp de câteva luni în celulă, ba chiar în același pat cu un mare român, un om deosebit din toate punctele de vedere, de la care am învățat mai multe decât în toți anii mei de studii. A fost un adevărat „rector al Universității Aiud", un părinte și îndrumător spiritual pentru deținuții de aici. Demn și de neclintit în ce privește principiile și crezul său. De aceea **vă dau sfatul ca organizația pe care ați întemeiat-o în casa Elisabetei Rizea să poarte numele de Mișcarea Națională de Rezistență,** așa cum se numea și cea din conducerea căreia făcea parte prof. G. Manu. Pentru cinstirea memoriei lui și a camarazilor de suferință să le continuați crezul și lupta".*

La **punctul 2** am venit cu argumente ce se deduc, în mare parte, din conținutul primului punct. Chiar instanța de judecată, prin actul de acuzare a confirmat pericolul pe care îl reprezenta *Mișcarea Națională de Rezistență Anticomunistă* pentru puterea comunistă și pentru stăpânul pe care îl slujea aceasta, invadatorul bolșevic. Am redat un fragment din acest document :

„Organele de siguranță ale statului au fost sesizate că, începând cu sfârșitul anului 1944, pe teritoriul țării își desfășoară activitatea unele organizații subversive... ai căror partizani caută să antreneze diferite persoane marcante și chiar șefii partidelor politice național liberal și național țărănist, convingându-le să li se alăture și să le acorde tot sprijinul. Astfel de organizații subversive au fost :

"Haiducii lui Avram Iancu – Divizia Sumanele Negre" - a luat ființă din batalioanele de voluntari Iuliu Maniu, ce urmărea răsturnarea prin violență a ordinii publice existente în stat. Conducătorul acesteia, Olteanu Gavrilă, fost comandant al unui asemenea batalion, a luat legătura cu comandamentul central al Mișcării Naționale de Rezistență Anticomunistă, de unde a primit indicația să-și delimiteze zona de acțiune doar la Ardeal și solicitarea de a identifica terenuri pentru aterizarea avioanelor.

"Grupul înarmat Sinaia"- înființat spre sfârșitul anului 1944 sub conducerea căpitanului în rezervă Popa Dumitru, la Sinaia, grupând ofițeri și subofițeri activi și în rezervă, care au reușit să sustragă de la unitățile lor diverse cantități de armament, muniții și explozivi pe care să le folosească la momentul oportun. Ca și "Haiducii lui Avram Iancu" a intrat în legătură cu Mișcarea Națională de Rezistență, primind în responsabilitate zona „D" din planul general de rezistență, sub șefia prof. G. Manu.

Din probatoriul aflat la dosar rezultă, de asemenea: „Mișcarea Națională de Rezistență și subdiviziunile sale au activat intens, lăsând acte concrete doveditoare ale materializării intenției de a distruge unitatea statului (n. n.: statul comunist) și de a răsturna ordinea politică existentă în stat". Astfel de argumente am folosit pentru a combate afirmațiile făcute de o parte dintre cei care studiază și scriu despre istoria recentă a României, cum că Mișcarea Națională de Rezistență nici n-ar fi existat în realitate, că nu reprezintă decât o „făcătură" a Siguranței și apoi a Securității.

Dar mai gravă ni se pare următoarea afirmație : „S-a scris foarte mult despre Mișcarea Națională de Rezistență, s-au publicat numeroase documente dar nu foarte multă lume s-a întrebat dacă acele documente reflectau o realitate palpabilă sau doar un nume ce acum suna bine pentru orgoliul națiunii, dându-ne ocazia de a ne lăuda cu înverșunata luptă pe care am dus-o noi ". (*„Mișcarea armată de rezistență anticomunistă*", pag. 17, autor - colectiv condus de Gh. Onișoru).

Practic, acești – să le zic și eu - „pretinși" istorici și cercetători nu-și dezmint înclinațiile slugarnice față de putere, indiferent care ar fi ea. Ca să fie pe placul efemerilor conducători ai atât de greu încercatei Nații Române, aceștia mistifică adevărul istoric, compromițându-și calitatea profesională.

Pentru **punctul 3** m-am rezumat la următoarele :

- la întrunirea MNR de la Brașov (23 sept.2000), participanții au votat în unanimitate înființarea acesteia, continuatoare a celei din anii 1945-1948;

- au semnat ca membri fondatori, în afara foștilor deținuți politici sau urmași ai acestora prezenți în sală, mulți dintre muncitorii de la Întreprinderea de Autocamioane, membri ai Asociației „15 Noiembrie 1987";

- am reușit să legalizăm MNR de-abia după 10 ani (semn bun, tot în 23 septembrie), dovadă clară că am deranjat atât regimul Constantinescu, cât și cele două care i-au urmat; înainte și după legalizare am adresat apeluri poporului român, în care avertizam asupra situației dezastruoase în care am fost aduși de cei care se perindă la putere și nu se mai satură din ceea ce jefuiesc, atentează acum la pensiile și salariile celor mai defavorizate categorii sociale, la sănătatea celor mulți și săraciți, la baza educației și culturii acestui Neam; prin astfel de ticăloșii urmăresc să ne reducă la tăcere, să devenim dependenți de „pomenile" lor, ca singura cale de supraviețuire; și să nu uităm că au scos Țara la mezat, secătuind-o și înrobindu-ne cu împrumuturi pe care le vor plăti și generațiile viitoare.

În final am făcut apel la tânăra generație să vină alături de noi, SĂ NE LUĂM ȚARA ÎNAPOI. Ea a fost leagănul strămoșilor noștri, trebuie să rămână și va fi a noastră și a urmașilor noștri, în vecii vecilor!

Faptul că această poziție a MNR față de actualii guvernanți îi deranjează în mod vădit pe cei vizați, ni se pare firesc. Dar pare de necrezut că o parte din foștii deținuți politici, camarazi ai eroilor martiri pe care-i comemorăm, ca și unele formațiuni ce se revendică de la Mișcarea Legionară (simiștii) ne cer să nu atacăm puterea pe motiv că nu au voie să politizeze conformitele lor manifestări. Există o explicație pentru această obediență față de putere, în opinia noastră, degradantă și de neadmis: executarea ordinului de supunere necondiționată față de comuniști și neocomuniști, dușmanii cei mai aprigi ai Mișcării Legionare (este vorba de situațiile umilitoare din 1945 - 1948 și după dec. 1989 în care au fost puși legionarii ca urmare a ordinelor date de H. Sima).

(continuare în pag. 15)

Viorel Tocan, Brașov

"PĂMÂNTUL STRĂMOŞESC", PUBLICAŢIE MAJORĂ A EXILULUI

Paradoxal, deşi în ultima jumătate a secolului trecut au apărut în lumea liberă peste 50 de ziare şi reviste legionare, nu se va putea face niciodată o istorie a presei legionare a exilului.

Explicaţia este simplă: marea majoritate a acestor publicaţii apărute de-a lungul timpului în toată Europa, în cele două Americi şi chiar în îndepărtata Australie nu au fost expediate într-un loc centralizat care să permită cercetătorului istoric de a le consulta.

Cele mai multe din aceste publicaţii se află totuşi la Biblioteca Română din Freiburg, Germania.

Din păcate, subsemnatul nu are posibilitatea materială ca să-i treacă pragul şi, ca atare, să le răsfoiască.

Din mostrele ajunse în ţară, care mi-au căzut în mână, am observat faptul că diferă foarte mult, din multe puncte de vedere.

Diferă aspectul grafic, unele fiind tipărite pe hârtie bună, având şi fotografii, altele, cele mai multe, au hârtie de calitate modestă, unele fiind trase la şapilograf sau dactilografiate.

Unele au apărut constant, pe parcursul a multor ani, iar altele avut apariţii efemere încetându-şi activitatea după numai 4-5 numere; unele erau săptămânale şi altele trimestriale sau bianuale.

În sfârşit, pentru a întregi privirea de ansamblu, mai adaug faptul că unele au beneficiat de colaboratori de prim rang, în timp ce altele poartă semnăturile unor persoane total necunoscute.

Şi încă o precizare esenţială: începând din anul 1956, aceste publicaţii s-au situat pe două poziţii fundamental opuse: codreniste şi simiste; în paginile lor nu au lipsit polemicile şi dezbaterile aprinse, pro şi contra Horia Sima.

Se pare că acesta ar fi subvenţionat material publicaţiile care îl adulau, întrucât, prin formarea (în aug. 1944) a Guvernului "Naţional" Român de la Viena (aşa-zisul guvern-fantomă al cărui şef a fost timp de , ar fi beneficiat de sume mari de bani, provenite din bani româneşti aflaţi în băncile germane în urma tranzacţiilor comerciale dintre România şi Germania, care au fost „îngheţate" în urma actului de la 23 august.

Distrugerea oraşelor germane apropape în totalitate, a făcut imposibilă evidenţa sumelor încasate de Horia Sima.

Mişcarea Legionară a fost de departe cea mai activă organizaţie a exilului împotriva comunismului, cea mai bine organizată, cea mai disciplinată şi cea mai fermă, cea care a ajutat cel mai mult material pe cei care au fugit din ţară, cea care a avut rolul primordial în tipărirea cărţilor interzise în România şi în omagierea marilor personalităţi culturale şi istorice.

Cei mai mulţi legionari aflaţi în Germania la sfârşitul războiului s-au stabilit în Spania, Argentina şi Italia, lucru explicabil întrucât în primele două au fost sprijiniţi de conducătorii acestor ţări, generalii Francisco Franco şi Juan Peron. Aşa se explică apariţia în aceste ţări a numeroaselor publicaţii de orientare legionară.

În capitala Argentinei a apărut în 1952 numărul unu al revistei legionare, <u>serie nouă</u>, "*Pământul Strămoşesc*", dactilografiat în 22 de pagini.

Este de fapt **o continuare în exil a ziarului oficial al Legiunii, fondat de către Corneliu Zelea-Codreanu** în anul înfiinţării Legiunii „Arhanghelul Mihail" (1927); ziarul apăruse la Iaşi.

Directorul revistei din exil a fost comandantul Bunei Vestiri avocat ILIE GÂRNEAŢĂ, unul dintre cei cinci fondatori ai Legiunii, singurul aflat în exil, care în „Cuvânt înainte" afirmă următoarele:

"Pământul Strămoşesc" a fost revista începuturilor revoluţiei spirituale româneşti.

Oricâte publicaţii legionare noi au mai apărut după aceea, nu i-au putut smulge acest primat.

***Vom reînnoda firul** acolo unde el a fost rupt de unele manfestări care au provocat confuzie în sufletele camarazilor.* (**n. n.**: se referă la impostura simistă care a răvăşit sufletele legionare)

***Vom reafirma în paginile ei aceeaşi credinţă legionară** fără să ne ruşinăm de ea, şi fără să ne închinăm teoriei momentului politic".* (**n. n.**: din nou aluzie la simişti, care pretindeau că doctrina legionară ar fi trebuit modificată, adaptată momentului politic)

Revista (de fapt volum masiv) este structurată pe capitole, unde găsim **semnăturile elitei legionare - atât cea asasinată, cât şi cea în viaţă.**

În **secţiunea „I"**, intitulată *„Fondatorii"*, găsim numele lui Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Moţa, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, precum şi facsimile după scrisori ai primilor doi.

În **secţiunea „II"**, *"Martirii"*, întâlnim semnătura lui Radu Gyr, a comandanţilor legionari din exil: avocat Nicolae Arnăutu, av. Nicolae Şeitan, ing. Virgil Ionescu, ec. Constantin Papanace, preot Ştefan Palaghiţă, a instructorului legionar av. Petre Vălimăreanu, a comandantului Bunei Vestiri Mile Lefter (de asemenea aflat în exil), a lui I.G. Dimitriu. Spaţiul tipografic limitat nu-mi permite să le analizez; voi menţiona doar câteva titluri care sugerează chiar de la început conţinutul articolelor „Martirii Legiunii", "Cranii de lemn", "Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul", "Scrisoare amintirii lui Vasile Cristescu", "Vasile Marin", "Personalitatea lui Ion Belgea", "Martirajul lui Grigore Pihu", "Masacrele din noaptea de 21-22 sept.1939", "Iaşul şi Enache Nadoleanu", "O lacrimă unui camarad".

Secţiunea a III-a, care are titlul *„Suferinţă, jertfă, cântec"*, întruneşte semnăturile lui Radu Gyr, Dragoş Protopopescu, preot V. Boldeanu, Valeriu Cârdu, N. Horodniceanu şi Ion Banea.

Ultima secţiune, a IV-a, intitulată *"Probleme şi gânduri din viaţa legionară"*, întruneşte articolele lui C. Papanace, Nicolae Iliescu, Dragoş Protopopescu, Ilie Gârneaţă.

Menţionând numele autorilor articolelor reiese clar că **în jurul „*Pământului Strămoşesc*" s-au strâns numai vechii legionari, adepţi ai liniei trasate de Corneliu Zelea-Codreanu**, şi nu dintre cei care erau în preajma lui Horia Sima. (De altfel, important să subliniez, un an mai târziu, în 1953, la Erding, Mişcarea Legionară s-a scindat în două, cu identităţi clare: codrenişti şi simiştii, despărţire care continuă şi astăzi, fiind imposibilă concilierea.)

La o distanţă de 22 de ani, tot la Buenos Aires, apare **ce-a de a treia serie a „*Pământului Strămoşesc*"**. Din această serie au apărut în intervalul 1974-1979, cinci numere, adică unul pe an. Tirajul a fost de 500 de exemplare, format de 22,5x27,5cm, **directorul publicaţiei fiind DUMITRU GĂZDARU.**

Schiţez în cuvinte puţine activitatea acestui ilustru intelectual legionar (1897, Griviţa, jud. Ialomiţa – 1991, Buenos Aires).

A fost un remarcabil **lingvist** şi istoric literar cu studii de specializare în Germania, studii de specializare în Italia, cu stadii de cercetare la Trieste, Veneţia, Madrid, Barcelona, Berna, Zurich, Berlin, Heidelburg, Frankfurt pe Main, Paris, Viena.

Evenimentele politice din ţară din 1941 îl constrâng să rămână în străinătate, la Roma, unde, ulterior, a fost primit în audienţă de Mussolini. În acest oraş îşi desfăţoară activitatea la *Institutul de Filologie Romanică*.

Din 1949 şi până la pensionare, funcţionează ca **profesor universitar în Argentina**, la Buenos Aires, unde este fondator al catedrei de filologie romanică de la Universitatea Catolică „El Salvador".

În 1972, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de activitate ştiinţifică, a fost sărbătorit cu mult fast de reprezentanţii a peste 70 de universităţi, iar doi ani mai târziu, în 1974, Biblioteca Română din Freiburg a editat volumul „Omagiu profesorului D.Găzdaru".

Nr. 1 din 1974 este consacrat în întregime **memoriei lui Ilie Gârneaţă.**

Îl evocă în cuvinte calde comandanţii legionari N. Şeitan, Constantin Papanace, Vasile Iasinski, precum şi Dorina Gabor.

Dumitru Găzdaru semnează un articol intitulat *„Omagiu profanator"*, referindu-se la faptul că şi revista simistă de la Madrid, *"Ţara şi Exilul"*, publicase un aşa-zis articol „omagial", intitulat *"La un an de la moartea lui Ilie Gârneaţă"* în care acesta era "desfiinţat", pur şi simplu. Dumitru Găzdaru arată că imundul material simist apărut reprezintă "răbufneala unei uri rânceде" acumulate timp de aproape 30 de ani în contra lui Ilie Gârneaţă pentru motivul că acest Fondator al Mişcării Legionare a încercat să oprească totala răvăşeală şi distrugere a Legiunii prin acţiunile necontrolate ale uzurpatorului Horia Sima care ajunsese un vâsc pe trupul Legiunii şi-i supsese tot creditul moral. **În timpul vieţii lui Gârneaţă, Horia Sima nu avusese curajul să crâcnească, i-a aşteptat cu înfrigurare moartea ca să-l „omagieze" (citeşte "calomnieze").**

"Sima a făcut din plin dovada că de nimic altceva n-a fost capabil decât să ducă Legiunea din dezastru în dezastru şi să pervestească pe toţi cei care au stat în contact cu el fie din inerţie, fie dintr-o rău înţeleasă disciplină."

NR. 2 din 1975 cuprinde, în mai mult de jumătate din conţinutul său, amintiri şi documente legionare. Punctez această afirmaţie cu titlurile articolelor scrise de camarazi din linia întâi a Mişcării: Vasile Iasinschi - "În lagăr la Vaslui, după asasinarea Căpitanului", dr. av. Mardarie Popinciuc - „Ocazie de a merge la cer", P. Nicolae - „Ultimile zile din viaţa Nicoletei", N. Şeitan - „La moartea lui Ion Petre".

Cele mai multe articole sunt semnate de Dumitru Găzdaru. El precizează:

***"Pământul Strămoşesc va fi o revistă, nu o gazetă.** Distanţele prea mari care separă pe legionari unii de alţii, fac ca o gazetă să răsufle înainte de a ajunge la destinaţie.*

*Va avea ştiri documentare, de **doctrină**, de serioasă **cultură românească**, de **luptă naţională**.*

Va acorda atenţie şi cronicilor, adică efemeridelor, prin intermediul cărora vom menţine contactul de informare între diferite grupări româneşti.

*Vor fi binevenite **amintirile despre diferitele episoade legionare**, astfel că **generaţiile care ne vor urma să găsească în aceste coloane izvoare de informaţie istorică** asupra evoluţiei dramatice suferite de naţionalismul românesc în ultimii 50 de ani".*

Afirmaţiile sunt probate la capitolul literatură de versurile lui Ion Tolescu „Cântec martirial" dedicat martirilor Nicoleta Nicolescu, Gheorghe Istrate şi Miţi Dumitresu, toşi ucişi de dictatura carlistă, în 1939.

D. Găzdaru semnează un articol mai amplu, ştiinţific, intitulat:*"Raporturile dintre limbă şi celelalte componente ale naţiei: Limba şi rasa, Limba şi Patria, Limba şi Conştiinţa Naţională".*

Patru pagini din revistă evocă personalitatea lui D.Găzdaru, omul savantul şi luptătorul, cu ocazia jubileului a 50 de ani de activitate ştiinţifică.

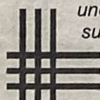
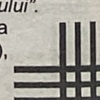
Au participat la acest măreţ eveniment, discipoli şi colegi de-ai săi de la şase universităţi europene şi cinci americane, toţi de la marile universităţi: Sorbona, Roma, Londra, Oxford, Geneva, Madrid, Barcelona, Harvard, Chicago, Mexic, New-York, Washington, Buenos Aires, La Plata, Mendoza, Cordoba, Atena, Helsinki, Hamburg, Heidelberg, Munchen, Amsterdam, Bologna, Florenţa, Milano, Napoli, Padova, Pisa, Torino, Copenhaga, Arhus, Montpellier, Freiburg, Stuttgart, Tubingen, Zurich etc, etc.

Lucrările prezentate de participanţi au apărut apoi în 6 volume.

Paralel cu acest jubileu, Institutul Român de la Freiburg a organizat un alt omagiu în onoarea prof. D. Găzdaru, constituit din 7 volume din studiile sale inedite sau rare.

NR. 3 din 1976 are aproape în întregime un conţinut incitant. Un articol se referă la *„Omisiuni şi denaturări în traducerea scrierilor Căpitanului"*.

Spre deosebire de ediţia în limba Italiană (Guardia di Ferro. Per i legionari),

în limba spaniolă (Guardia de Hierro, Poro los Legionarios) și cea în franceză (La Garde de Fer), cea în limba germană (Eisenne Garde) a omis peste 40 de pagini. Cartea tradusă de Ciorogaru, printre altele, elimină în mod voit elementul macedo-român din Mișcarea Legionară, și capitolul în care sunt denunțate calomniile iudeo-politicianiste.

Articolul „La Siguranță" semnat de P.Nicolae redă atmosfera din închisoare la o zi de la asasinarea Căpitanului, iar „Tabăra de muncă de muncă de la Carmen Sylva" evocă școala legionară, fiind iscălit de N. Șeitan, Ion Tolescu continuă „Cântecul Martirial" - strofele sunt închinate lui Moța și Marin, "Lui Costel Zaharia, căzut la Buchenwald", precum și „Eroilor ce-s azi uitați".

Trezește interesul cercetătorului istoric **„Rechizitorul lui Vasile Iasinschi la procesul lui Horia Sima din 1953"** - în care se arată cum acesta a devalizat tezaurul spiritual al Mișcării Legionare, acțiunile lui constituind numai agitații, dezastre, morminte și rușine, făcute în interes propriu, abuzând de disciplina masei legionare din exil, precum și scrisoarea acestuia, document din 18 ian. 1954, tot către Horia Sima. **(n. n..** Vasile Iasinschi, farmacist, a fost comandant legionar, șeful Regiunii Bucovina, apoi ministrul Sănătății în guvernul "național-legionar" din 1940, devenind în exil omul de încredere al lui Sima, până s-a lămurit cine era acesta cu adevărat, **Iasinschi și Puiu Traian au fost singurii comandanți legionari care au rămas alături de Sima;** Iasinschi l-a părăsit în 1953, iar Puiu Traian a fost răpit de Securitate în 1955).

D. Găzdaru semnează articolele „Savantul român Gr. Nandriș despre Vasile Iasinschi și Mișcarea Legionară", precum și "Mișcarea Legionară și Italia".

Necrologul "La moartea lui Mile Lefter" este semnat de Vasile Iasinschi.

NR. 4 din 1978 care are **204 pagini**, apare în condiții grafice mai bune, este un volum jubiliar serbând **semicentenarul Mișcării Legionare** (1927-1977).

Toate articolele sunt ample, unele chiar mici studii. Titluri semnificative: **D. Găzdaru** - *„Luare aminte la jubileul Mișcării Legionare"*, **V. Iasinschi** - *„De la Căpitan purcede gândul"*, **C. Papanace** - **„Evoluția Mișcării Legionare după arestarea și asasinarea Căpitanului - Cazul H. Sima"** (are 40 de pagini, câteva capitole: *"Abuzurile și terorismul lui Horia Sima", "Asasinarea profesorului Cristescu", "Cădeau atâția, numai Horia Sima se salva", "Tendința deviaționistă a lui Horia Sima", "Speranțe de a-și salva poziția personală"*).

D. Găzdaru iscălește amplul material **"Responsabilitatea lui Horia Sima la asasinarea Căpitanului"**, *"Cuscria lui Horia Sima cu camarila în timpul guvernului din 1940; principala victimă: Traian Brăileanu"*.

Își mai pun iscălitura: avocatul dobrogean, comandant legionar N. Arnăutu – *"În preajma Căpitanului"*; avocatul legionar Mardarie Popinciuc - *„La înmormântarea lui Moța și Marin"* și *"Tabăra de la Rarău"*; unul dintre secretarii Căpitanului, avocat comandant-ajutor legionar Stelian Stănicel (38 de pagini) – **"Lângă Căpitan - amintiri și învățăminte din biroul lui"** *("Cum își redacta Căpitanul manifestele", "Căpitanul și Parlamentul din 1932", "Sediul Mișcării Legionare și biroul Căpitanului", "Decemvirii la Jilava în 1936 și 1937", "Asociația Prietenii Legiunii"; "Pictorul Al. Basarab", "Cu cine se consulta Căpitanul", "Succesiunea la conducerea Mișcării", "Generalul Cantacuzino-Grănicerul", "Amintiri de la procesul cu Iorga")*.

Cel de-al 5-lea volum, din 1979, nu-l voi mai prezenta din motive obiective: este **cartea de memorii** intitulată ***"Pe drumul crucilor căzute"***, autor fiind șeful Dobrogei Legionare, inginerul comandant legionar **Virgil Ionescu**, carte din care **am publicat selecțiuni ample** în ziarul nostru. Este o carte de căpetenie privind evoluția Mișcării Legionare, de la înființare până în 1940.

Pentru cititorii noștrii care nu cunosc nimic din viața acestui distins intelectual, ofer câteva repere: este numit comandant legionar de Corneliu Zelea-Codreanu în 1934, la alegerile din decembrie 1937 este ales deputat pe listele Partidului Totul Pentru Țară, s-a stabilit în Argentina după 1944, unde a murit în 1966.

Extrag un fragment din cartea amintită, singura pe care a scris-o: *"Prin Nichifor Crainic am cunoscut pe Corneliu Codreanu. Am intuit în acea clipă că acest om va fi pentru mine mai mult decât o cunoștință oarecare, că va juca un rol în viața mea, că poate o va răscoli în întregime, și am înțeles aprioric să-l urmez, chiar dacă aceasta nu va însemna pentru mine decât sacrificii și renunțări"*.

***

Nu am numere din **revista *„Țara și Exilul"*** publicație **simistă apărută** ani de-a rândul la **Madrid**, care a **atacat permanent revista *„Pământul Strămoșesc"***, dar posed o revistă care se plasează pe aceleași coordonate: *"Romanian News"*, editată de George Bolan, redacția fiind la New-York.

În nr. 402-403 din anul 8 (atât de multe numere au apărut??! și totuși este total necunoscută!!), în articolele sale, **în loc de argumente** și dovezi palpabile, **se pronunță invective** și se aruncă cu noroi.

Din cele patru pagini consacrate defăimării *„Pământului Strămoșesc"* **extrag** câteva "opinii" ale autorului:

"Urmez linia trasată de „Dreptatea", publicație afiliată serviciului de contrainformații a partidului comunist român în Statele Unite (n. n.: !!) *,adoptând totuși (!) un titlu de revistă care a reprezentat un anumit moment din viața unei organizații politice populare",*

"publicația nouă este incapabilă de a-și afirma individualitatea, încearcă să valideze prin exproprieri nejustificate și nevalidate, a unor valori istorice naționale" (n. n.:: halal exprimare! pe măsura ideilor);

"noua revistă **(n. n.:** "Pământul Strămoșesc") *nu este o revistă anti-comunistă, întrucât nu are un singur articol de teorie anti-comunistă* **(n. n.:** în asta consta anticomunismul simist, în teorii!), *nu este nici o revistă de doctrină* **(n. n..:** serios?!!), *este însă doar o revistă de propagandă a foștilor legionari"* (!) *și dorința acestora de a se substitui conducerii actuale"* **(n. n.:** a cui conducere, a lui Horia Sima, care fusese exclus din Mișcare încă din 1954?),

"articolele semnate de D.Găzdaru sunt pline de un aer naftalinat **(n. n.:** am arătat mai sus ce somități universitare din toată lumea au participat la festivitățile organizate cu ocazia împlinirii a 50 de ani de avtivitate științifică a acestuia);

"Costică Papanace publică amintiri care vor să demonstreze vechea sa participare legionară **(n. n.:** oare nu era adevărat?! și de ce era deranjat dl.simist de vechimea în Mișcatre a lui Papanace?!), *precum și uimirea lui în fața fenomenului bucureștean pe care nu l-a înțeles niciodată"* (care fenomen?!?)

Etc., etc.

***

Din prezentarea succintă a revistei „Pământul Strămoșesc" reiese clar situarea ei la cel mai înalt nivel - atât doctrinar, cât și memorialistic.

Păcat că este o raritate bibliofilă, negăsindu-se nici măcar la Biblioteca Academiei Române, pentru a fi consultată de cercetători.

Emilian Georgescu

***

ISRAELUL FLUIERĂ A PAGUBĂ (continuare din pag. 6)

Vizita de pe 12 septembrie a.c. a premierului turc Recep Tayyip Erdogan în Egipt vine după ce acesta, în repetate rânduri, a condamnat public "terorismul de stat" practicat de Israel, precum și inechitatea strigătoare la cer a acțiunilor comunității internaționale în legătură cu programul nuclear al Israelului, respectiv al Iranului. Și tot actualul regim de la Ankara a amenințat că "nu va tăcea" (militar) în cazul unui atac israelian asupra Libiei etc.

"Dragoste" mare...

Nimic din toate acestea nu constituie, cel puțin deocamdată, o amenințare serioasă pentru prezența evreiască din Orientul Apropiat. **Deocamdată, ostilitatea se mărginește la amenințări pur defensive, dar situația începe să nu mai fie atât de "idilică"** pe cât acești oameni îndrăzneseră să spere că va fi: ei poruncind și dând cu biciul, cu rachetele, cu tot ce vor, și vecinii tremurând, plecându-se până la pământ și "da, să trăiți!"

Pe evrei, chiar și fără să fie direct puși în pericol, îi mai cuprinde din când în când nostalgia după un proiect puțin mai vechi, scăldat de valurile molcome ale Mării Negre...

Un Israel european în România

Această idee nu este nouă, nici măcar interbelică.

Punerea ei în aplicare a început cu valul de imigranți evrei din secolul XIX și cu încercarea de încetățenire a 500.000, ca preț al recunoașterii independenței câștigate în 1877. Momentul a fost surprins și combătut din răsputeri de marele ziarist Mihail Eminescu.

Apoi urmează faza interbelică, în a cărei frânare au avut un rol mult mai dificil cei al căror nume încercăm să-l purtăm cu vrednicie.

Chiar așa: credeați că Mișcarea Legionară v-a lăsat moștenire numai câteva clădiri, câțiva kilometri de drumuri (rezultatul anilor de tabere de muncă, pe care represorii au uitat să-l distrugă), oasele a sute de mii de martiri și o doctrină idealistă?

Nu. Legionarii Căpitanului s-au opus mai mult decât oricine, sau poate chiar singuri, la colonizarea României Mari cu evrei.

"Băieții buni" nu ar fi avut nici o jenă să-și aleagă această poziție geografică în loc de Palestina (oricum scuzele biblice vis-a-vis de "îndelungata" lor istorie antică pe acele meleaguri nu mai conving pe nimeni). Iar pământul acesta este, după cum desigur era și atunci, mai bun decât petecul de deșert înconjurat de arabi ostili, unde s-au oploșit acum vreo șaptezeci de ani.

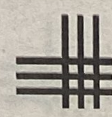
Politica evreilor din Palestina, înainte de ocupația militară și declararea statului Israel, semăna cu cea din România (de atunci, ca și de acum): acaparau tot ce puteau și se văicăreau ori de câte ori prindeau ocazia. Atât numai că acolo le-a ieșit jocul mai bine (acum, ai noștri se gudură ca niște cățeluși, dar atunci românii s-au ținut mai tari decât palestinienii). Dar fără legionari, ar fi putut să le iasă mai bine aici. În loc de "palestinienii teroriști" din Fâșia Gaza, canalul CNN i-ar fi hulit pe "românii teroriști" din Carpați. Eventual, vreo trei-patru județe înconjurate cu sârmă ghimpată și plouate cu rachete evreiești și-ar fi cerut tocmai în 2011 independența la ONU, dar Statele Unite și-ar fi folosit dreptul de veto - noi am fi putut fi în locul acelor nefericiți!

Cu prețul sacrificiului în masă al Mișcării Legionare s-a plătit, până la urmă, mutarea Israelului la vreo 1.500 de kilometri mai la sud-est. Chiar dacă nu au putut împiedica năvălirea puhoiului sovietic, cel puțin l-au făcut să piardă mult din avânt. A fost dezastrul României, dar nu și dispariția ei de pe hartă, iar Ana Pauker a fost împiedicată să fie un fel de Golda Meir. Este o șansă care ni se mai dă nouă astăzi, pentru care politicienii din așa-numitele partide istorice nu au avut nici un merit. Un dar de la Mișcarea Legionară!

Dar asta a fost atunci. Iar dacă azi lucrurile "se complică" și milioanele de fii ai poporului "ales" vor începe să-și ia tălpășița din zona arabă, vă închipuiți că nu își vor aminti ei de un picior de plai, pe-o gură de rai, unde le-a fost cândva nesperat de bine? Dacă nu vă plac alegoriile, o spunem pe șleau: când o să ne trezim cu un val de imigranți israelieni, veniți cu tot calabalâcul în România - și nu oricum, ci în calitate de stăpâni - cu ce va fi traiul nostru mai bun decât al palestinienilor de astăzi?

(Surse de informație: www.financiarul.ro, 13 sept. 2011 - *"Alianța turco-egipteană: Israelul se confruntă cu izolarea regională"*; "Adevărul", 3 oct. 2011 - *"SUA avertizează Israelul în privința izolării"*; HotNews.ro, 5 oct. 2011 - *"Conf. Erdogan (Turcia): Israelul este o amenințare pentru regiune deoarece deține bomba atomică"*)

MĂRTURII CREŞTINE PENTRU VREMURILE DE ACUM

Recreştinarea Europei

- Diferitele mişcări, protestele ce se fac de creştini au vreun oarecare rezultat?

- Prezenţa creştinilor este mărturisire de credinţă. Cineva poate ajuta mai mult cu rugăciunea, dar **tăcerea lui o vor exploata ceilalţi şi vor spune: *"Cutare şi cutare n-au protestat, prin urmare sunt de partea noastră, sunt de acord cu noi"*.**

Dacă nu încep unii să lovească răul, adică să mustre pe cei care smintesc pe credincioşi, se va face mai mare rău. Astfel se vor întări puţin cei credincioşi, dar vor fi împiedicaţi puţin şi cei ce luptă Biserica.

Am întrebat pe un duhovnic cu lucrare socială, cu o grămadă de fii duhovniceşti etc.: *„Ce ştii despre acel film hulitor?"* *„Nu ştiu nimic"* mi-a răspuns. ***Nu ştie nimic*** şi este într-un oraş mare! **Unii ca aceştia adorm lumea. O lasă aşa, ca să nu se întristeze, ci să se distreze.** Nu cumva să spui că va fi război, sau că se va face a Doua Venire pentru care şi trebuie să ne pregătim, ca nu cumva să se mâhnească oamenii. Ca unele bătrâne care spun: „Nu vorbi despre moarte, să vorbeşti numai de bucurii şi botezuri", ca şi cum nu le-ar aştepta moartea. Astfel simt o bucurie falsă.

Alţii iarăşi din... „bunătate" spun: *„Ereticilor nu le spuneţi că sunt în rătăcire, ca să le arătăm dragoste"*. Şi aşa pe toate le nivelează. Dacă aceştia ar fi trăit în primii ani ai creştinismului, n-am fi avut nici un sfânt.

Atunci spuneau creştinilor: *„Aruncă numai tămâie în foc şi nu te lepăda de Hristos"*. Dar n-au primit.

„Fă-te numai că arunci!" Nici aşa n-au primit.

***„Nu vorbi despre Hristos şi du-te liber în altă parte"*, şi nici pe asta n-o primeau.**

Astăzi vezi o lume fiartă.

O **recreştinare** a Europei de astăzi nu poate avea în vedere decât o primenire a credinţei şi a vieţii spirituale în sânul comunităţilor care ar putea astfel spori numeric şi răspândi lumina credinţei, acţionând precum un ferment în societatea sărăcită duhovniceşte de astăzi. Să ne gândim la rolul pe care Epistola către Diognet îl hărăzea creştinilor în Imperiul păgân: ei erau cei care aveau misiunea să le dezvăluie tuturor taina sufletului.

Pe de altă parte, chiar dacă este de dorit ca Europa să cuprindă creştini de diferite confesiuni, se cuvine să recunoaştem dificultatea restabilirii, într-un viitor previzibil, a comuniunii sacramentale şi a unei depline unităţi dogmatice între aceste foarte diferite grupări. **Şi nici n-ar fi nimerit să reducem divergenţele la neînţelegeri istorice sau la diferenţe de mentalitate, atâta vreme cât ele vizează aspecte deosebit de importante ale credinţei creştine.**

Biserica Romano-Catolică, întemeindu-se pe ideea progresului doctrinar şi pe o răstălmăcire a istoriei bisericeşti a primelor veacuri, pe care ceilalţi creştini nu le împărtăşesc, a definit drept dogme de credinţă unele din aspectele eclezilogiei sale, cum ar fi puterea universală atribuită Papei de la Roma sau infailibilitatea sa personală în materie de doctrină, ca şi unele dintre elementele doctrinare proprii tradiţiei latine cum ar fi, în teologia treimică, adaosul Filioque; or, Biserica Ortodoxă estimează că toate aceste aspecte contravin Tradiţiei apostolice, după cum, printre altele, se poate vedea şi din recentele declaraţii ale Patriarhului ecumenic.

Imaginea „celor doi plămâni ai Bisericii" alăturată Bisericii Ortodoxe şi Bisericii Catolice nu este în măsură să satisfacă o conştiinţă ortodoxă. Biserica Ortodoxă are credinţa nestrămutată că este Biserica lui Hristos în plinătatea ei.

La rândul ei, Biserica Catolică este animată de aceeaşi convingere, chiar dacă ea rezervă un locşor, alături de „ritul latin" şi aşa-numitelor „rituri răsăritene" - noţiune străină Ortodoxiei.

Cu grupările rezultate de pe urma Reformei, dificultăţile unei reunificări religioase sunt încă şi mai mari.

Tâlcuirea pildei talanţilor

Tema principală este aceea a folosirii corespunzătoare sau greşite a darurilor primite.

Un om oarecare - spune Iisus - plecând departe îşi chemă slujitorii, încredinţând „fiecăruia după puterea lui" un număr diferit de talanţi: unuia cinci, altuia doi şi altuia unul.

În lipsa stăpânului, sluga ce primise cinci talanţi îi **fructifică** şi câştigă cu ei încă alţi cinci; de asemenea, cea cu doi talanţi dobândi alţi doi.

Cel ce primise însă numai un talant îl ascunse în pământ.

La întoarcerea sa, care are loc după multă vreme - tema întârzierii - stăpânul cere socoteală fiecăruia şi îi laudă pe primii doi, ai căror talanţi se dovediseră rodnici, spunându-le: *„Bine, slugă bună şi credincioasă,* ***peste puţine ai fost credincioasă, peste multe te voi pune****; intră întru bucuria domnului tău"* (Matei 25, 23).

A treia slugă se înfăţişează înaintea stăpânului şi îi spune: *„Doamne, te-am ştiut că eşti om aspru, care seceri unde n-ai semănat şi aduni de unde n-ai împrăştiat. Şi temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ;* ***iată, ai ce este al tău****"* (25, 24-25). Auzind aceasta stăpânul o ceartă, subliniind că s-ar fi cuvenit ca la reîntoarcerea lui să primească ceea ce este al său cu dobândă. Apoi el porunceşte **să i se ia slugii leneşe talantul, care va fi dat celei cu zece talanţi,** adăugând: „Iar pe sluga netrebnică aruncaţi-o întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor" (25, 30).

Spre a tâlmăci parabola de mai sus ar trebui în primul rând să cunoaştem ce a înţeles Domnul prin talant. Este probabil că acest simbol desemnează toate darurile sădite de Dumnezeu în om, care urmează să fie fructificate prin efortul uman, susţinut de har, căci nici o înclinaţie pozitivă nu poate fi pusă în lucrare fără ajutorul harului.

Mai trebuie însă observat că **talantul aparţine stăpânului, respectiv lui Dumnezeu, fiind încredinţat omului doar în mod temporar.** La întoarcerea sa, adică **la moartea fiecăruia, stăpânul va cere socoteală de darul încredinţat şi va fi cu atât mai exigent cu cât omul va fi primit mai mult.** Cu acest prilej, Iisus spusese: *„Oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, şi cui i s-a încredinţat mult, mai mult i se va cere"* (Luca 12, 48).

Din faptul că talantul este doar împrumutat omului pentru o anumită perioadă reiese încă o dată totala noastră dependenţă faţă de Dumnezeu, faptul că **nimic nu ne aparţine în mod absolut.**

Concluzia principală a parabolei este obligaţia de a face talantul să rodească la maximum, îndatorire valabilă pentru orice om şi îndeosebi pentru ucenicul lui Hristos. Rodirea are însă grade deosebite, fiecare desăvârşindu-se la nivelul ce corespunde puterilor sale. Darul este în armonie cu capacitatea de primire a omului, căci **fiecăruia i s-au dat talanţi „după puterea lui".**

Se pune totuşi întrebarea dacă rodirea se referă numai la înclinaţiile de ordin religios sau absolut la toate însuşirile proprii unui om, pe care acesta este chemat să le cultive.

Chiar dacă simbolul talantului este luat în cea mai largă accepţie, întâlnetatea în ce priveşte rodirea va trebui să o aibă acele daruri menite să ducă la înflorirea chipului divin din om şi implicit la sporirea harului, fără de care nici mântuirea şi nici măcar desăvârşirea personalităţii nu sunt posibile. Este însă fără îndoială de dorit ca toate potenţele pozitive din om să se dezvolte corespunzător, la umbra Duhului Sfânt. Dacă însă ele evoluează autonom - cu alte cuvinte, dacă omul nu ţine seamă de sămânţa divină sădită în el - talantul rămâne neroditor, iar omul îşi pune în primejdie mântuirea.

Este semnificativ că sluga cea leneşă şi vicleană - cum o caracterizează Iisus, dezvăluind astfel în afară de nepăsare şi o anumită rea intenţie în comportamentul acesteia - **nu l-a văduvit totuşi de nimic pe stăpânul său.** Ea nu a pierdut talantul, nici nu l-a risipit, ci **doar l-a îngropat, refuzând astfel să-l multiplice. Dumnezeu însă ne cere socoteală nu numai pentru ce am săvârşit, ci şi pentru tot ce puteam face şi nu am făcut, pentru tot timpul irosit, pentru toată energia risipită zadarnic.**

Mobilul care a îndemnat-o pe slugă să-şi ascundă talantul a fost neîncrederea faţă de stăpân, pe care îl socoteşte aspru şi absurd în pretenţiile sale - "Te-am ştiut că eşti om aspru, care seceri unde n-ai semănat şi aduni de unde n-ai împrăştiat" (Matei 25, 24). Pentru că s-a temut de stăpân - între ea şi domnul său nu a existat deci nici o comuniune - a ascuns talantul pe care acum îl restituie: „Iată, ai ce este al tău" (25, 25). Aceste cuvinte marchează distanţa ce există între slugă şi stăpânul său. Omul se simte singur, străin şi suspectat, de aceea nu se încumetă să încerce fructificarea talantului. **Pentru a face să rodească talantul, prima condiţie este să te încrezi în Dumnezeu şi să lepezi orice teamă.** ***Realizarea pe plan spiritual presupune o imensă îndrăzneală, ce-şi are originea într-o credinţă nelimitată.***

Poziţia slugii celei leneşe se aseamănă în multe privinţe cu aceea a unora dintre contemporanii noştri, înfricoşaţi de perspectivele viitorului, într-o lume ce le apare cârmuită de legi arbitrare şi lipsite de sens şi care, din această cauză, adoptă o atitudine pasivă, în faţa unei existenţe absurde, ei refuză a mai face să rodească talantul.

Potrivit parabolei talanţilor, reiese că **pentru a fi plăcut lui Dumnezeu nu este suficient să nu păcătuieşti** şi să te abţii de a face rău.

Ceea ce se cere nu este **o moralitate rigidă** şi lipsită de roade, **ci actualizarea tuturor darurilor puse în lucrare sub imboldul dragostei, o atitudine creatoare deci din toate punctele de vedere.**

Slugii celei nepăsătoare îi lipseşte în primul rând dragostea pentru stăpân, faţă de care manifestă chiar ostilitate. De aceea este incapabilă de vreo iniţiativă şi se complace în pasivitate. S-ar părea că Iisus veştejeşte la aceasta înclinaţia spre scepticism şi mizantropie, care contribuie la dezagregarea unei personalităţi.

Pesimismul, sub orice formă s-ar manifesta, este de natură să stăvilească elanul creator şi deci să împiedice rodirea talantului.

Hristos va dărui oamenilor o religie străină de un optimism superficial, deoarece în centrul ei se află crucea. Deznădejdea însă, ca şi dezgustul faţă de viaţă, sunt tot atât de îndepărtate de adevăratul duh creştin, caracterizat printr-o bucurie spirituală veşnic reînnoită.

Pierderea nădejdii şi a încrederii este unul din cele mai mari păcate pentru un ucenic al lui Hristos.

Refuzul de a rodi - sluga ascunde talantul în mod deliberat - este expresia unui negativism propriu spiritului demonic. De aici şi modul extrem de sever în care este pedepsită sluga, calificată drept netrebnică.

- extras din cartea "Mărturii creştine – selecţie de texte din Sfinţii Părinţi şi autori contemporani" – "Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2006)

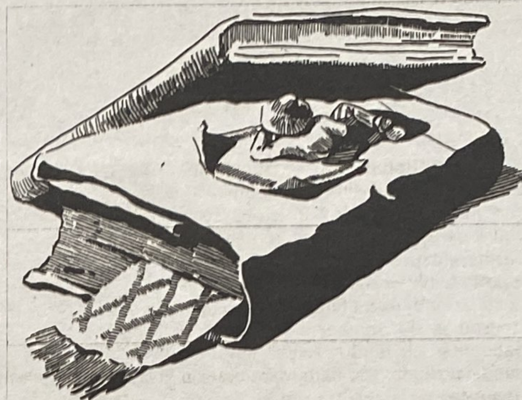
Pagină realizată de Corneliu Mihai

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"Cum anume intenţiona Căpitanul să "ridice" poporul român, prin ce mijloace, care era linia politicii interne preconizate de el?"*

a fost dat de Cosmin Vlădulescu din Călăraşi, 31 de ani, care a câştigat cartea *"Din prigoane în prigoane"* – Tudor Cucu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

LINIA POLITICII INTERNE LEGIONARE, preconizată de Căpitan:

Din punct de vedere SOCIAL:

- REFORMA OMULUI, ÎN PRIMUL RÂND.

Când a pornit Mişcarea Legionară, în 1927, Căpitanul şi-a dat seama că programul de guvernare nu e suficient, ci trebuie să ai cu cine să-l aplici: *"Ţara aceasta piere din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe."* Atunci s-a purces la organizarea mijloacelor de guvernare, adică la **crearea unor oameni care să opereze în teren.** Căpitanul a descoperit că omul nu este caracterizat numai de intelect, ci şi de virtuţile de caracter, că este o unitate psihică, şi atunci a conceput un program de **educaţie eroică şi creştină.** Şcoala dezvolta numai calităţile de intelect ale tineretului, pe când Mişcarea Legionară îi **dezvolta virtuţile de caracter, luând ca model armata.**

- Organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani, crearea de cadre incoruptibile, capabile, creatoare. Condiţiile ca tinerii să fie şi să rămână incoruptibili erau: **exemplul celor de la vârf şi dreptatea socială în ţară** (atunci când din muncă se poate acumula capital).

(Se luase chiar iniţiativa **înfiinţării unei şcoli de prefecţi şi a alteia de primari,** Căpitanul mirându-se că nu o făcuseră alţii înaintea lui - argumentul lui era: *dacă trebuie şcoală pentru a conduce un tramvai, cum se poate să nu trebuiască şcoală pentru conducerea unui sat, oraş sau judeţ?!*)

- JUSTIŢIE. Fără *"toleranţă"*.

Mişcarea preconiza ca jefuitorilor dovediţi ai banului public să li se confişte averile. Originea acelui legământ la mormântul lui Moţa şi Marin, în care Căpitanul a spus că **tocmai conducătorii trebuie să trăiască în sărăcie (adică în sobrietate, a nu se confunda sărăcia cu mizeria),** ca să existe dreptate socială şi prosperitate generală.

- Introducerea RĂSPUNDERII în viaţa publică: Căpitanul a propus ca **oamenii politici de la conducerea ţării să răspundă pentru acţiunile lor care implicau ţara:** dacă distrugi un om eşti pedepsit, dar dacă distrugi o ţară?! *Puterea fără răspundere degenerează în tiranie.*

- Mişcarea Legionară **prevedea ca munca salariată să poată crea capitaluri,** iar cei selecţionaţi prin studii şi comportament moral şi creştin să primească credite fără să fie necesar a avea mulţi bani depuşi în bănci.

- Mişcarea Legionară considera că proprietatea face parte din personalitate: de exemplu, nu concepea ţăran salariat, ci numai ţăran proprietar; nu admitea, în schimb, latifundiile.

- Reformarea legii creditului (credite avantajoase, în special pentru tineri şi pentru ţărani)

În viaţa unui stat cea mai importantă lege nu este, aşa cum s-ar părea, Constituţia - sau, mai bine-zis, nu numai aceasta - ci aceasta împreună cu legea electorală şi cu legea creditelor.

Din punct de vedere POLITIC:

Mişcarea Legionară credea în realitate, iar *realitatea nu este democraţia sau dictatura, acestea sunt mijloace.*

Realităţile sunt: omul, familia, naţiunea, întreaga omenire, iar deasupra tuturor este Dumnezeu.

Mişcarea Legionară credea în **drepturile naturale ale omului:** dreptul la sănătate, la educaţie şi dezvoltare, la justiţie, **dar mai credea şi în drepturile care provin din îndeplinirea obligaţiilor,** pentru că Mişcarea socotea că ***interesul general al societăţii are prioritate asupra intereselor particulare ale omului, cu condiţia să nu prejudicieze drepturile naturale legitime ale omului.***

Căpitanul punea accent deosebit pe familie, pe transformarea ei în celulă sănătoasă a societăţii.

- Referitor la industrie:

Mişcarea Legionară preconiza dezvoltarea numai a acelor **ramuri industriale pentru care existau materii prime în ţară şi care puteau concura pe plan mondial.** Se studiau cărţile prof. univ. cu orientare de dreapta, Mihail Manoilescu - *modelul corporatismului.*

- Referitor la agricultură:

Ceea ce făcuse regele Ferdinand şi Ionel Brătianu era numai etapa I şi Mişcarea venea cu etapa a II-a - şi cea mai importantă - introducerea unei legi (legea Walter Darre, care s-a aplicat în Germania), prin care gospodăria familială şi cele cinci hectare cu care fuseseră împroprietăriţi ţăranii, nu se împărţeau între moştenitori, pentru a se evita fărâmiţarea, ci se transmiteau numai unuia dintre copii, celui mai mic care despăgubea pe ceilalţi întreţinându-i la oraş, pentru ca neamul românesc să recucerească oraşele acaparate de străini.

Care era raţiunea: cele cinci hectare pe care le primiseră ţăranii urmau să se împartă între copii, ajungându-se deja ca la următoarea generaţie să revină doar câte un hectar de persoană (ţăranii aveau, în genere, câte patru - cinci copii); cam aşa arată acum proprietatea agrară din România, fărâmiţată: un milion de proprietari, fiecare cu câte un hectar sau două, insuficient pentru a face agricultură.

Cele mai mari proprietăţi admise (100 - 200 ha) - proprietăţi care să poată achiziţiona utilajele pentru a putea face agricultură intensivă şi pentru a diversifica culturile, Mişcarea Legionară venise cu ideea să le transforme în ferme model, cu caiet de sarcini întocmit de Ministerul Agriculturii în folosul proprietarului, dar şi în scopul dezvoltării industriei alimentare.

Mişcarea Legionară începuse a se gândi la programul de guvernare începând cu anul 1935, când avea o elită formată. ***Când politicienii s-au convins că Legiunea este capabilă să realizeze ceea ce ei nu puteau - sau nu vroiau - au devenit categorici în a o extermina.***

Se lucra la acest program de guvernare, iar asasinarea Căpitanului şi a marii părţi a elitei legionare a oprit totul în faza de proiect.

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Care a fost obiectul luptei între politicienii interbelici şi Mişcarea Legionară?
PREMIU: *"Totul pentru Ţară, Neam şi Dumnezeu"* – Tudor Cucu.

***

LUNGUL DRUM AL NOPŢII **(continuare din pag. 11)**

Am încheiat când mai aveam multe de spus. Dar şi mai multe avem de făcut, noi toţi, pentru ca ceea ce vrem să transmitem românilor să nu fie doar vorbe-n vânt. Şi mai ales, pentru ca suferinţele şi jertfa martirilor noştri să nu fi fost în zadar.

I-am rugat ca înaintea eventualelor întrebări ale participanţilor să-i permită d-lui Ilie Tudor, tatăl îndrăgitului Tudor Gheorghe, fost deţinut politic (pentru că a făcut parte dintre cei 70 de copii săraci recrutaţi în serviciul Comerţului Legionar), autorul a două cărţi, una mai valoroasă decât alta, *"Un an lângă Căpitan"* şi *"De sub tăvălug"*, să răspundă public la întrebarea pe care i-o adresasem cu ceva timp în urmă:

- Ce credeţi că puteţi face Dvs., cei care aţi înfruntat prigoana comunistă, pentru ca tinerii să se trezească, să nu se mai lase minţiţi şi umiliţi şi să hotărască singuri destinul lor şi al Naţiunii ?

Şi Ilie Tudor a vorbit, aşa cum numai el ştie să o facă, despre Căpitan, Omul care i-a marcat întreaga viaţă. Cu modestie şi cu aceea bucurie molipsitoare care nu-l părăseşte în astfel de situaţii. Am avut impresia, iar după puţin timp şi confirmarea, că toţi cei de faţă au realizat că sunt privilegiaţi având posibilitatea să cunoască o parte din adevărata Istorie de la unul din supravieţuitorii acelor vremuri crâncene. Vremuri cărora nu le-au rezistat decât Oamenii adevăraţi, Românii adevăraţi. Acei oameni noi, pe care s-a străduit să-i formeze, prin exemplul său, Căpitanul!

Acum trăim din nou vremuri grele şi Naţiunea Română este din nou în pericol, iar noi nu ne putem trezi pentru a-l înfrunta, nu-l mai avem pe Căpitan care să ne conducă... Dumnezeu să ne ocrotească!

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru Europa; 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Victor Ciobănescu - Bucureşti. Ion Antonescu, executat de comunişti la 1 mai 1946, a intrat în istorie ca o figură eroică a poporului român. Nu acelaşi lucru se poate spune despre regele Mihai, rămas cu o pată de neşters prin executarea mareşalului: Constituţia română interzicea pedeapsa cu moartea pe timp de pace, iar regele ştia că o mare parte a populaţiei se aştepta ca el să reducă pedeapsa lui Antonescu la închisoare pe viaţă. Mihai, revenit în Bucureşti în sept. 1944, după fuga puţin vitejească în nordul Olteniei, a fost autorul unui lung şir de compromisuri cu forţa de ocupaţie sovietică şi cu comuniştii, având drept scop menţinerea tronului. A avut o singură încercare de rezistenţă: greva regală începută în aug. 1945, impulsionată de Aliaţii occidentali, care nu a dat însă nici un rezultat. Pe 1 decembrie 1946 a deschis lucrările Parlamentului, deşi ştia că acesta fusese ales prin fraudă. În 1947 nu a mişcat un deget în apărarea liderilor naţional-ţărănişti trimişi în închisoare. A fost un rege într-o deplină concordie cu Armata Roşie; jurnalele cinematografice şi presa îl prezentau ciocnind pahare cu ofiţerii sovietici, dând mâna entuziast cu aceştia, mulţumind pentru cadourile primite, trimiţând şi primind telegrame de felicitare la şi de la Moscova. În 1945 Stalin i-a conferit cea mai înaltă decoraţie militară, ordinul "Victoria", precum şi un avion şi o maşină. (În 2005 el va fi din nou decorat, după 60 de ani ruşii i-au preţuit din nou ajutorul prin medalia oferită de preşedintele Putin.)

Viorel Romanescu -.Constanţa: Puiu Traian a fost unul dintre vechii legionari. În 1933 s-a desfăşurat la Constanţa Congresul Studenţilor Dobrogeni, iar Puiu Traian şi Ion Caratănase (unul dintre Decemviri) s-au implicat pentru a promova curentul legionar în rândul studenţilor. Pentru propagandă el se deplasa pe distanţe de zeci de kilometri. Între sept. 1940 – ian. 1941 a fost primarul oraşului Constanţa, apoi a fugit în Bulgaria şi de acolo în Germania. A fost condamnat în lipsă la 18 ani muncă silnică. În lagăr la Rostock a colaborat la revista "Axa" cu apariţie efemeră şi a început să-şi redacteze amintirile, "Începuturi de viaţă legionară.". Era de profesie avocat. În 1947 era comandantul centrului legionar de la Salzburg, iar în 1950 a devenit preşedintele comitetului românilor din acel oraş. La 20 ianuarie 1958 a fost răpit de un comando comunist, într-un automobil special construit, cu un spaţiu mascat în portbagaj, unde putea fi plasat un om aflat sub efectul tranchilizantelor. Locuinţa lui Puiu Traian a fost imediat "vizitată" de oaspeţi necunoscuţi care au ridicat toate documentele găsite la faţa locului. Transportat la închisoarea Securităţii din Calea Rahovei a încercat să se sinucidă, dar călăii săi au dejucat planul disperatului.

Hristu Costescu – Medgidia: Despre celebrul dirijor Sergiu Celibidache se ştie că la mijlocul anilor '30 s-a înscris în Mişcarea Legionară. Un strămoş al său făcea parte din nobilimea basarabeană (jud. Ismail), care a luptat pentru Unirea Principatelor Române (1859). Între anii 1936-1944 a studiat la Berlin, luându-şi doctoratul în filosofie şi în muzicologie. A fost o personalitate fascinantă, cu o ascensiune fulgerătoare, fiind dirijor al Filarmonicii din Berlin între anii 1945-1952 şi apoi la Stockholm, Stuttgart şi Munchen. La Berlin nu şi-a uitat simpatiile legionare, astfel că în 1946, având aprobarea şi sprijinul puterii de ocupaţie (engleză), din iniţiativa sa a înfiinţat Societatea "Colonia română", fiind şi primul ei preşedinte. Ea era formată din foşti studenţi, militari, oameni de afaceri, legionari, foşti trimişi cu sarcini în timpul războiului în Germania în guvernarea antonesciană.Grupa în cadrul ei circa 300 de români care îşi plăteau cotizaţii lunare care acopereau cheltuielile de întreţinere ale localului şi plata secretarei, administrator fiind un legionar pe nume Gheorghiu.

Denisa Călugăreanu - Piatra Neamţ: Generalul Ion Gheorghe (1893, Piteşti - Bod Kissingen, Germania) a fost un prieten al legionarilor. În oct. 1940 a fost numit ataşat militar la Berlin, cu grad de general de brigadă, iar la 20 martie 1943 ministru al României la Berlin. Experienţa acestei perioade şi evoluţia relaţiilor dintre Germania şi România (inclusiv a relaţiilor dintre Ion Antonescu şi Adolf Hitler) au fost prezentate în volumul, apărut în 1952, intitulat "Un dictator nefericit" în 1944-1945 a păstrat o distanţă destul de vizibilă faţă de Guvernul "Naţional" Român de la Viena al lui H. Sima. În preajma capitulării Germaniei a fost capturat de trupele americane şi internat în diferite lagăre, ca "înalt diplomat al unui stat inamic". A fost pus în libertate în 1947. (În România fusese considerat criminal de război, judecat şi condamnat la moarte în contumacie în 1946.) Experienţa din lagărele de război înfiinţate şi conduse de americani în Germania a fost relatată în volumul "Micii fii ai Unchiului Sam". El oferă informaţii valoroase despre numărul şi soarta românilor surprinşi de evenimentele de la 23 aug. în Germania şi Austria. *"Cel mai rău au dus-o românii surprinşi în zona de ocupaţie rusă. Aceştia au fost mai toţi suprimaţi sau deportaţi în Rusia.* ***Dintre zonele de ocupaţie ale Aliaţilor Vestici, cea mai dură pentru România fost cea americană.*** *Cei mai înţelegători ai situaţiei tragice a românilor au fost francezii, în zona de ocupaţie respectivă. Românii aparţinând fostelor legaţii şi consulatelor şi internaţi de germani, găsiţi în această situaţie în Austria (lagărul de la Carintra) au fost trataţi mai rău decât fuseseră de germani. Ei au fost transportaţi în cele din urmă în Italia şi* ***siliţi a se îmbarca pentru repatrierea în ţară****. Unii din aceştia, puţini la număr, s-au putut eschiva de la această operaţiune rămânând în Italia"*. În 1951 gen. Ion Gheorghe a înfiinţat "Asociaţia Românilor Liberi", cu sediul la Munchen, în care puteau fi primiţi ca membri membrii oricăror partide politice, inclusiv ai Mişcării Legionare (doar comuniştii erau excluşi), fără discriminare de sex sau confesiune. Se urmărea unificarea tuturor românilor din exil. Asociaţia număra, la început, peste 4500 de membri. Pentru a da o mai mare importanţă asociaţiei sale, gen. Ion Gheorghe a căutat să se apropie mai mult de legionarii antisimişti. El a afirmat că doreşte să înfiinţeze, tot la Munchen, un club cultural, fapt pentru care a solicitat concursul "Asociaţiei românilor din Sudul Germaniei" care era, de fapt, o organizaţie dominată de legionari antisimişti. Ca atare cei din jurul lui Horia Sima au manifestat totdeauna o puternică şi permanentă ostilitate faţă de gen. Ion Gheorghe. A editat revista "Rezistenţa" la Munchen şi revista "Patria" la Bod Kissingen, subvenţionată, printre alţii, şi de marele industriaş "Malaxa", cunoscut pentru simpatiile sale legionare în anii '30.

Ion Ţurcanu – Chişinău: În ultimele zile ale celui de-al II-lea război mondial, atât serviciile secrete americane, cât şi cele sovietice, s-au întrecut în capturarea savantului german Von Braun. Acesta, pe o insulă retrasă la Peenemunde, a constituit o bază de cercetări în ceea ce se considera pe atunci un domeniu de pionerat: rachete capabile să zboare cu viteze foarte mari, la distanţe mari. Aici, în această fortăreaţă a ştiinţei, s-au conceput şi realizat rachetele V1 şi V2. S-au construit 30.000 de bombe zburătoare de tip V1; prima din această serie a căzut în dimineaţa zilei de 14 iunie 1944 în Anglia, iar ultima a căzut în 1945. Rampele de lansare ale rachetelor erau toate mobile, fapt ce a făcut ca nici una să nu fie distrusă de Aliaţi. Rachetele V2, noi, perfecţionate, au fost construite în număr de 5300; s-au lansat 2800, jumătate dintre ele atingându-şi ţinta, omorând în Anglia 2754 de persoane, rănind 6523, distrugând 400.000 de case şi deteriorând alte 4 milioane. În octombrie 1944 Londra a fost atacată de 25 de rachete V2 pe zi, iar oraşul belgian Anvers de 10. Pe 2 mai 1945 Von Braun şi cei 500 de colaboratori ai săi s-au predat Aliaţilor, cărora le-a predat 90 tone de documente. În iunie 1945, peste 300 de vehicule de mari dimensiuni au transportat, pe un vapor rachete, utilaje, instrumente de laborator, manuale de frabricaţie care vor ajunge, apoi, la baze militare din Texas şi la cea din deşertul New Mexico. În 1946 Harry Truman, preşedintele Statelor Unite, va semna o lege specială de emigrare, unde au fost recrutaţi cei mai buni specialişti din numeroşi ingineri germani, cărora li s-a permis reintegrarea familiilor pe continentul american..

Emilian Ghika

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: Nicoleta Codrin

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihal, Ştefan Hâncu, Marius Prichici

Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului - inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

5 948485 920053 11010